

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

1. LISTOPADU 2009

Z obsahu:

Petr Ctihodný

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
14. října 2009
- strana 2 -

P. Michal Cyprián

Iwene Tansi
Galerie svatých kněží
- strana 4 -

Modlitba

a eucharistická úcta
svatého faráře arského
Blahoslavený Jan XXIII.
- strana 6 -

Co očistec není

- strana 7 -

Pospěšme za přáteli, kteří nás čekají

Svatý Bernard z Clairvaux
- strana 8 -

Přiznal se mi,

že zabil mého otce
Carmen Elena Villa,
řeholnice z Rwandy,
vypráví o úžasné službě
odpuštění po bratrovražed-
ných bojích
- strana 8 -

Ze zjevení Pána Ježíše

Gabriele Carabelli
v Miláně 25. května 1968
- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Člověk vděčí za nebe
plodnosti Otce
- strana 11 -

Albrecht Dürer: Adorace Nejsvětější Trojice - společenství všech svatých (r. 1511)

Postava Petra Ctihodného, kterou bych chtěl představit v dnešní katechezi, nás zavádí do slavného opatství Cluny, jeho „ozdoby“ (decor) a jeho „jasnosti“ (nitor) – abychom použili termíny objevující se v clunyjských textech – ozdoby a jasnosti, které obdivujeme především v kráse liturgie, privilegované cestě, jak dospět k Bohu. Ještě více než tyto aspekty totiž sama Petrova osobnost připomíná svatost velkých clunyjských opatů. „V Cluny nebyl jediný opat, který by se nestal svatým,“ tvrdil v roce 1080 papež Řehoř VII. Mezi ně patří Petr Ctihodný, který v sobě poněkud shrnuje ctnosti všech svých předchůdců, i když

se již s ním v Cluny na čele nových řádů, jako onen v Cîteaux, začínají projevovat určité příznaky krize. Petr je obdivuhodný příklad askety přísného k sobě samotnému s pochopením pro druhé. Narodil se kolem roku 1094 ve francouzské oblasti Alvernia, jako dítě vstoupil do kláštera v Sauxillanges, kde se stal trvalým mnichem a pak převorem. V roce 1122 byl zvolen opatem v Cluny a v tomto úřadě setrval až do smrti, která ho zastihla na Hod Boží vánoční 1156, jak si sám přál. Jeho životopisec Rudolf napsal: „Jako milovník pokoje obdržel pokoj

v Boží slávě v den pokoje“ (Vita I, 17 PLL 189, 28).

Muž pokoje a smíru

Ti, kteří ho znali, vyzvedávali jeho vznešenou mírnost, klidnou vyrovnanost, sebeovládání, správnost, věrnost, jasnost a zvláštní schopnost být prostředníkem. „Je v samotné mé povaze“ – napsal – „být veden k odpuštění; a to podněcuje můj obyčej odpouštět. Jsem zvyklý snášet a odpouštět“ (Ep. 192, in: The Letters of Peter the Venerable, Harvard University Press, 1967, s. 446). Říkal tak: „K těm, kteří nenávidí pokoj,

chtěli bychom být, pokud možno, vždy smírliví“ (Ep. 100, 1. sl., s. 261). A o sobě napsal: „Nejsem z těch, kteří nejsou spokojeni se svým osudem, ... jejichž duch je vždy ve strachu nebo v pochybnostech a kteří si nařikají, že všichni ostatní odpočívají a jen oni sami pracují“ (Ep. 182, s. 425). Měl vnímavou a citlivou povahu a dokázal spojovat lásku k Pánu s něžností vůči příbuzným, zvláště vůči matce a vůči přátelům. Byl ctitelem přátelství, a to zvláštním způsobem vůči svým mnichům, kteří se mu obyčejně svěřovali s jistotou, že budou přijati a pochopeni. Podle svědectví životopisce „nikým nepohrdal a nikoho neodmítal“ (Vita, I, 3: PL 189, 19); „všem se jevil laskavý; ve své vrozené dobrotivosti byl pro každého otevřený“ (tamt., I, 1: PL, 189, 17).

Rozvázný strůjce pokoje

Mohli bychom říct, že tento svatý opat představuje příklad také pro mnichy a křesťany této naší doby, poznamenané rytmem frenetického života, kde nezřídka dochází k případům nesnášenlivosti a nekomunikativnosti, rozdělení a konfliktů. Jeho svědectví nás vyzývá, abychom dokázali spojovat lásku k Bohu s láskou k bližnímu a byli neúnavní v navazování vztahů bratrství a smíření. Tak Petr Ctihodný skutečně jednal a dokázal vést klášter v Cluny ve velmi neklidných letech z různých vnějších i vnitřních příčin v opatství a dokázal být současně přísný i obdařený hlubokou lidskostí. Říkal: „Od člověka můžeme získat více, když ho snášíme, než když ho iritujeme lamentováním“ (Ep. 172, 1. sl., s. 409). Z titulu svého úřadu musel podstupovat četné cesty do Itálie, Německa, Španělska. Vynucené opuštění kontemplativního klidu ho tížilo. Vyznal se: „Chodím z místa na místo, namáhám se, zneklidňuji, trápím se, vláčen sem a tam; mám mysl

Klásteru v Cluny, o kterém je řeč v poslední katechezi Benedikta XVI., vděčíme mimo jiné také za to, že se v Církvi slaví liturgická památka Všech věrných zemřelých. Je tomu letos tisíc a jeden rok, co se zde poprvé z podnětu opata Odila konaly 1. listopadu po nešporách velké přímluvy za zemřelé a další den všichni kněží obětovali své mše svaté za duše zemřelých. Od 12. století se kněží v zádušních mších modlili dojemnou a vroucí sekvencí Dies irae, kterou lidé 21. století znají jen z koncertů! Těch kněží bylo tehdy mezi mnichy mnoho a neznali koncelebraci, ale každý sám „přistoupil k oltáři Božímu“ u některého z četných oltářů velké klášterní baziliky. Boční oltáře, které dnes co nejvíce potlačujeme, byly vzácnými, často i privilegovanými místy, odkud se denně vznášely k nebi oběti chvály a díky.

Ve hře Julia Zeyera Radúz a Mahulena je pěkná scéna, ve které dřevorubec, který dostal od Radúze zlaťák, vysvětluje dárce, jak naloží s jeho darem: rozděljuje všechn svůj příjem na tři díly. Pro sebe si nechává jen jed-

nu třetinu, jednu třetinu půjčuje a jednu vrací. To, co půjčuje, je investice do jeho dětí, a třetím dílem vrací starým rodičům to, co mu kdysi jako dítěti půjčili. Tak to skutečně fungovalo

Editorial

po celá staletí. Současný vyspělý a vzdělaný člověk tak moudrý a prozíravý není. Stal se sobeckým a chce pro sebe podržet více než jednu třetinu. Aby mohl ušetřit především „na půjčce“, omezuje počet těch, kterým by měl půjčovat. Zapomíná přitom, že tím likviduje také ty, kteří by mu jednou jeho půjčku vrátili, a tak mu hrozí, že se ocitne na holičkách. To je podstata stupňující se krize systémů sociálního zabezpečení.

Tato sociálně ekonomická krize má však svou obdobu i ve sféře duchovní. Generace za generací ztrácí schopnost předat dědictví víry svým potomkům, a tak není divu, že křesťanů ubývá takřka geometrickou řadou. Od potomků, kteří se rozešli s vírou, nemůžeme bohužel očekávat, že budou jednou ve svých vytrvalých modlitbách pamatovat na své zesnulé předky. Lze očekávat modlit-

bu od někoho, kdo se modlit ani nenaučil? Málokdo na to myslí, a dokonce přibývá těch, kteří ani nechtějí po sobě zanechat nic, co by dětem připomínalo jejich rodiče, a jejich památka se má zřejmě rozplynout tak, jak se rozptýlí jejich popel. (Ne vždy je to ovšem jejich výslovné přání, ale vždy na tom nesou tak či onak svůj podíl.)

Všechna zjevení, která nás informují o tom, jak to vypadá v místě posmrtného očišťování, se shodují v tom, že nejsmutnější a nejtragičtější je osud těch duší, na které nikdo nepamatuje. Za optimistického předpokladu, že se lidé dostanou především do očištěnce, budou nicméně ti, na které nikdo nepamatuje, tvořit významnou většinu. Může být něco bláhovějšího než připravovat si takovou situaci? Trvalý úbytek kněží má rovněž svůj smutný dopad, neboť povážlivě ubývá těch, kteří mohou našim zemřelým zajišťovat tu nejvzácnější a nejvzácnější pomoc, jakou je oběť mše svaté. (Navíc zůstává skutečností, že tradiční misál z roku 1962 věnuje zemřelým mnohem více pozornosti, než je tomu v misále

Pokračování na str. 13

Pokračování na str. 12

Pravý domov

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Radujte se a jásejte,
máte odměnu v nebesích.**

Dnes více než jindy máš důvod odložit na chvíli všechny starosti, které tě svazují s tímto světem, a prosit Ducha Svatého, aby tě vyvedl z tvých strastí a bolestí a dal ti spolu s apoštolem Janem nahlédnout do *budoucí slávy, která se zjeví na nás*⁽¹⁾.

Ať je tvoje představivost jakkoliv bohatá, nejsi schopen ani podle Janova popisu udělat si dostatečně výstižnou představu o vznešené slávě a nádheře nebeského království. Ale i přesto se nedívej na úžasné výjevy, které líčí kniha Zjevení, jako na pouhou vizi. Je to odlesk reality skutečnější a trvalejší než cokoliv z tohoto světa, ve kterém se nacházíš. Čti znovu a znovu první čtení a setrvej v meditaci a zbožném úžasu nad nebeským Jeruzalémem. Nadýchej se té radosti, toho nadšení, té ničím nenarušitelné blaženosti. Dej se strhnout nevýstižnou harmonií klanění, díky a chval, která tu zaznívá. Tak budou potěšení všichni ti, kteří zde na zemi jsou nasyceeni slzami, tak vypadá budoucnost těch, kteří jsou tady pronásledováni.

Tvůj Pán ve svých blahoslavenstvích vyzvedává vlastnosti, o kterých dnešní svět nerad slyší. I tobě se někdy může zdát, že se takovým chováním, které tu Pán blahoslaví, na tomto světě neprosadíš. Pán Ježíš však pro tebe chystá jinou kariéru, a proto tě připravuje spíše na to, že budeš zatím vystaven *soužení*. Ale pohled do nebe tě má přesvědčit, že *velké soužení* není něco, čemu by ses měl vyhýbat. Ty nepřehledné nebeské zástupy, které by nikdo nespočítal, ty všechny přišly právě z *velkého soužení*.

Těm, kteří našli smysl svého života v honbě za majetkem, připadá chudoba jako politováníhodné bláznovství. Ti, kteří se pachtí po takovém postavení, aby mohli ovládat druhé, nepochopí, co je to být pokorný a tichý. Ti, kteří si libují v rozkoši a smilstvu, ani neuvěří, že někdo může zůstat čistý. Ti, kteří se na cestě za kariérou a slávou vyzbrojili bezohledností, pohrdají soucitem a milosrdnou láskou.

Při povrchním pohledu se může zdát, jako by oni měli všechno, a ty nic. Jenomže pranic z toho, čeho si milovníci světa tak nesmírně cení, nenajdeš v Ježíšově výčtu zdrojů pravé blaženosti. Ty přece nepatříš k tomu světu. *Proto tě svět nezná*. A zatímco oni si

ze svého bohatství, svých potěšení a rozkoši nemohou přenést za práh smrti vůbec nic, pro tebe, třeba jsi nyní chudý a odstrčený, pošlapaný a ponížený, je již zde na zemi připraven více než závdavek nebeského Jeruzaléma. Čím více se již nyní odpoutáš od hlučné a vtíravé prázdnoty, kterou tě svět všude kolem doslova zahlcuje, tím vnímavější budeš pro ono tiché, čisté, pokojné a milosrdné poselství, jaké ti posílají v ústrety ty nekonečné a nanejvýš blažené nebeské zástupy v bílém rouchu.

I kdyby se ti zdálo jakkoliv velké a tvrdé tvé pozemské soužení, nezapomínej, že již nyní patříš mezi ty, kteří jsou *poznámenáni na čele jako služebníci našeho Boha*. My všichni, kteří zatím putujeme zde na zemi, se již nyní právem můžeme nazývat *Božími dětmi*, protože *jimi skutečně jsme*. Ale jsou jimi také všichni blažení v nebeské slávě. Jsme jedna velká Boží rodina, *oni jsou tvoji bratři, zastánci a pomocníci*⁽²⁾. Ačkoliv ty je zatím neznáš, tebe zná každý z nich důvěrněji než kdokoli z tvých nejbližších na této zemi a všichni mají nevroucnější přání, aby i tebe mohli jednou uvítat mezi sebou. Jsou mezi nimi i takoví, kteří se zde na zemi sami dobrovolně nabídli Pánu, aby i ty ses mohl s nimi zachránit.

Těch, kteří jsou v nebi tvými bratry a sestrami, tvými *zastánci a pomocníky*, je mnohem více než těch, kteří by se vůbec mohli odkudkoliv shromáždit, aby tě soužili a *pronásledovali*. Pokud zůstáváš věrný Ježíši, všichni tvoji pronásledovatelé ti nemohou udělat nic víc, než že ti umožní, aby sis *vypral roucho do běla v Beránkově krvi*. Ani v největším soužení nezůstáváš sám. Zeptej se těch, kteří již zvítězili, rádi ti dosvědčí, že nebojovali sami. *Vděčí za svou záchranu Bohu a Beránkovi*.

Bůh je Otec, jehož láska se nedělí. Každé ze svých dětí miluje jako všechny dohromady. Jeho srdci nestačí ani ty nekonečné zástupy. Všechny nás bude *pást a vodit k pramenům živé vody*, jimiž je sám. Jsou to prameny poznání, jehož nikdy nebude konce, prameny milování, které nezná mezí, prameny nevýslovné blaženosti, která nikdy nepomine.

Neboj se proto *soužení*. Dříve, než se naděješ, *Bůh ti setře z očí každou slzu*⁽³⁾. *V nebeském Jeruzalémě je náš domov, k němuž putujeme*⁽⁴⁾. *Tam nebudeš mít nikdy hlad ani žízeň, nebude do tebe pražit sluce ani žádný jiný žár*⁽⁵⁾. Začni již nyní slovem, srdcem i skutky zpívat píseň chvály se všemi nebeskými zástupy.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Řím 8,18; ⁽²⁾ preface o slavnosti Všech svatých; ⁽³⁾ Zj 7,17; ⁽⁴⁾ preface tamt.; ⁽⁵⁾ Zj 7,16

Liturgická čtení

1. čtení - Zj 7,2-4.9-14

Já, Jan, viděl jsem, jak od východu slunce vystupuje jiný anděl. Držel v ruce pečeti živého Boha a zvolal silným hlasem na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškodte zemi ani moři ani stromům, dokud nepoznámáme na čele služebníky našeho Boha!“ A uslyšel jsem, kolik bylo těch poznamenaných: sto čtyřiačtyřicet tisíc ze všech kmenů izraelského lidu. Potom se podívám, a hle - veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“ Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyři bytostí, padli na tvář před trůnem, klaněli se Bohu a volali: „Amen. Chvála, sláva, moudrost, díky, čest, moc a síla přísluší našemu Bohu na věčné věky! Amen.“ Tu na mě promluvil jeden ze starců a zeptal se mě: „Kdo jsou tihle zde v bílém rouchu a odkud přišli?“ Odpověděl jsem mu: „Můj pane, to víš ty.“ Řekl mi: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi.“

2. čtení - 1 Jan 3,1-3

Milovani! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovani, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchovává se čistý, jako je on čistý.

Evangelium - Mt 5,1-12a

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.

Pokračování na str. 9

Iwene Tansi je africký kněz. Narodil se v Nigérii v malé vesnici v roce 1903. Jeho rodiče byli pohané, ale velmi nábožní. Záhy mu zemřel otec. Když ještě žil, zhotovil mu osobní amulet gri gri. Chlapec na něm velmi lpěl. Ale jednou, bylo mu devět let, když se vrátil z křesťanské školy Svátého Josefa v Aguleri, kam chodil na lekce, svůj amulet rozbil. Pater Rubino, který jej připravoval ke křtu, ho požádal, aby tento předmět pohanské pověry zničil. Krátce nato byl pokřtěn a přijal jméno Michal. Během dospívání zjistil, že vidí jen na jedno oko. Tato vada mu zůstala po celý život. Je však velmi pilný a má ve studiu úspěch. Když v 16 letech končil školu, zeptali se ho, zda by nechtěl na škole zůstat jako vyučující. Mohl jinde získat výnosnější postavení, ale peníze ho nelákaly a rozhodl se, že zůstane. V roce 1922 zemřela náhle za tragických okolností jeho matka. Ve vesnici značně vzrostla úmrtnost dětí. Žádali šamana, aby pomocí kouzel zjistil, kdo je tím viněn. Označil Michalovu matku a obvinil ji, že se brání smrti na úkor dětí v okolí. Musela se podrobit rozhodnutí šamana a vypít jed. Michala to velmi zarmoutilo, ale současně přimělo, aby se přičinil o křest svých bratrů. Byli skutečně záhy pokřtěni.

Až do svých 22 let Michal pokračoval ve studiu, vyučoval a stal se ředitelem školy v Aguleri. Cítil však Boží volání, aby se stal knězem, a vstoupil do malého semináře, aby zde prohloubil své povolání. Jeho příbuzní byli proti tomuto jeho rozhodnutí a tvrdili, že normální je oženit se. Ale mladý muž se nedal odradit. Po šesti letech studia v malém semináři ho pozvali, aby pracoval rok v misijní stanici Eke. Všichni oceňovali jeho pokoru a dobrotu. Na závěr tohoto roku založil Michal se svými druhy velký seminář a stal se jeho ekonomem. Když se blížilo jeho svěcení na podjáhna, Michal

zneklidněl. Zdálo se mu, že nedělá ve studiu dostatečné pokroky. Svěřil se svému představenému. Dostal odpověď, že je zcela svobodný, jak se chce rozhodnout. Může působit v církvi také jako laik, ale pokud se chce stát knězem, biskup ho ve stanovenou dobu vysvětlí. To mladíka uklidnilo, vrátilo mu radost a přesvědčení o kněžském povolání. Pokračuje ve kněžské formaci a 19. prosince 1937 přijme kněžské svěcení.

Mladého novokněze poslali do Nnewi, kde pomáhá P. Janu Anyogovi. Vydali se na cesty, aby vyhledali křesťany ve vzdálených obcích. Našli stovky věřících, kterým posloužili svátostmi pokání a Eucharistií. P. Tansi věděl, že v každém člověku je něco z marnotratného syna, jak řekl Jan Pavel II. při jeho blahorečení. Věděl, že na všechny lidi dolehne někdy pokušení odloučit se od Boha a vést nezávislý život ovládaný egoismem. Věděl, že pak jsou rozčarování prázdnotou iluzí, kterým podlehli, a nakonec nacházejí v srdci cestu do Otcova domu. Dodával lidem odvahy, aby se vyzpovídali

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

P. Michal Cyprián Iwene Tansi

li a přijali odpuštění ve svátosti smíření. Prosil je, aby si navzájem odpouštěli, jako jim odpouští Bůh. Snažil se napodobit otce z podobenství. Byl vždy k dispozici těm, kteří hledali smíření. Rozdával radost z opětovného nalezení Boha. Povzbuzoval věřící, aby přijali Kristův pokoj a živili svůj život milostí z Božích slova a svátostí.

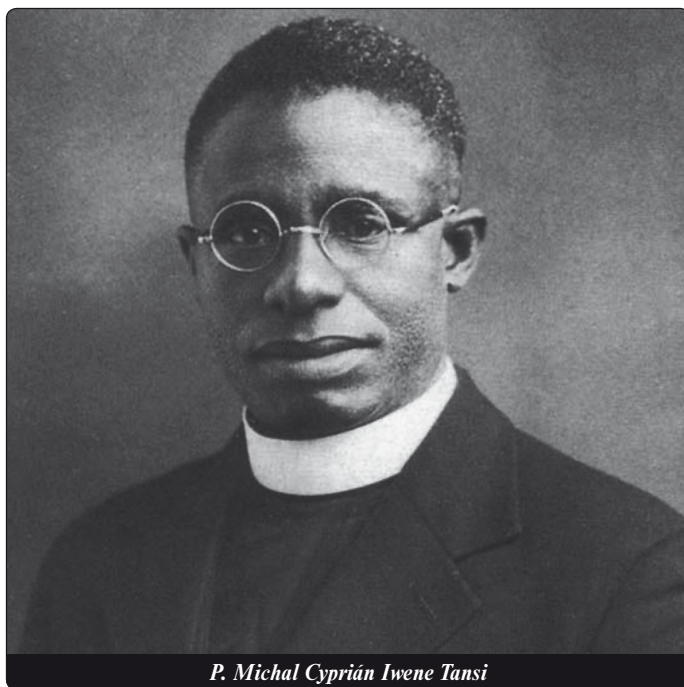
Po dvou letech byl P. Michal jmenován farářem v Dunkofia. Věnoval všechnu svou inteligenci kněžské službě a horlivosti. Měl v duši mnoho různých projektů. Dělal mu starosti, že podle kmenových zvyků jen málo dívek zachová do sňatku nevinnost. Aby odpomohl této situaci, zakládá ústavy, kde mohou dívky získat křesťanskou formaci a připravit se na poslání manželky a matky rodiny. To pobouřilo mnoho mladíků, kteří pokládali za své právo mít předmanželské pohlavní styky. P. Tansi však zůstal neoblomný, protože věděl, že pohlavní styk má své místo jedině v řádném manželství. Jinak představuje těžký hřích, který znemožňuje svátostné přijímání.

P. Michal si získal mnoho lidí dobré vůle, kteří mu pomáhali v různých situacích a v jeho práci. Ale on sám se věřícím věnoval celou svou bytostí. Protože viděl nouzi svých farníků, projevoval osobní zájem o každého a řešil velké i malé problémy. Toužil především přiblížit svěřené ovečky k Bohu. Mnoho času strávil v modlitbě a sám se umrtvoval. Jeden seminarista, který byl v pokušení opustit své povolání v okamžiku těžké zkoušky, se odebral do kostela a našel tam P. Michala ponořeného do modlitby v pozdních nočních hodinách. To ho tak dojalo, že stržen příkladem faráře našel sílu vytrvat a nakonec se stal biskupem.

Objev jiného života

Jedna řeholní sestra půjčila P. Michalovi knihu bl. Doma Marmiona „Kristus – ideál mnicha“. Objevil v četbě jiný způsob, jak obětovat vlastní osobu službě Bohu. I když ho tento způsob života přitahoval, založil novou farnost, která se nazývá Akpu-Ajalli. Zbudoval tam centrum pro formaci a přípravu k manželství a věnuje se rodinám, aby je přivedl k Bohu. Návštěvy 50 sídel přidružených k farnosti ho nutí překonávat velké vzdálenosti pralesem a bažinami. Svou sílu čerpal z velké lásky k Bohu.

V roce 1949 je P. Tansi jmenován farářem v Aguleri. Setkává se zde i s finančními problémy po předchůdci. Spolu se svým kaplanem usiluje o evangelizaci mezi farníky a vede podobný život jako dosud. Jeho láska ho postaví před úkol vlastním rukama pohřbit jednoho farníka, který zemřel na cholera, a nikdo se ho nechce dotknout ze strachu před nákazou. Nebojí se vystoupit proti farní radě, jejíž členové nevedou dobrý život. Někteří farníci si stěžují u biskupa, že se jejich farář příliš stará

P. Michal Cyprián Iwene Tansi

SLAVNÁ MŠE SVATÁ V MIMOŘÁDNÉM RITU U SV. PETRA V ŘÍMĚ

Poprvé od r. 1969 byla v neděli 18. října v bazilice sv. Petra v Římě sloužena slavná pontifikální mše sv. v ritu podle misálu Jana XXIII. z r. 1962, jak ji denně slavili koncilní otcové během II. vatikánského koncilu. Celebrantem byl arcibiskup Raymond Leo Burke, prefekt Nejvyššího soudního dvoru Apoštolské signatury. Byla sloužena v adorační kapli k závěru tří denní konference o motu proprio *Summorum pontificum* v Římě. Této mše sv. se zúčastnilo podle zprávy „Inside the Vatican“ asi 70 kněží a 400 věřících. Podle téže zprávy byla tato kaple příliš malá.

Mezi účastníky byl i Mons. Guido Pozzo, který byl papežem Benediktem XVI. v rámci Kongregace pro nauku víry jmenován šéfem komise *Ecclesia Dei*.

V posledních dvou letech byly v bazilice sv. Petra opět slouženy mše sv. v mimořádném ritu, avšak vždy v malých prostorech v bočních kaplích nebo v jedné z mnoha kaplí u hrobů papežů v podzemní části baziliky.

MUSLIMOVÉ V EVROPE

V Evropě žije 38 milionů muslimů, z toho 16,5 v Rusku (11,7 % všeho obyvatelstva). V Německu jsou 4 miliony muslimů, kteří tak tvoří 5 % obyvatelstva. Žije zde tedy více muslimů než ve Spojených arabských emirátech (3,5 mil.). *Kath-net*

Klášteřní život není pro P. Cypriána vždy jednoduchý. Osm let pracuje v knihvazárně. Má udržovat v dobrém stavu knihy, které mniši používají při chórové modlitbě. Je to nudná a jednotvárná práce, při které se mlčí. Pracuje v malé studené místnosti. Nestěžuje si, ale uznává, že tato práce není pro něho atraktivní. Mnich, který ho má kontrolovat, pokládá jeho práci za špatnou. P. Cyprián je hluboce zraněn hrubostí tohoto mnicha, ale obětuje Bohu všechny těžkosti.

Po složení slibů obdrží oba afričtí kněží své místo ve velkém sále – „scriptoriu“. Zde mohou číst, studovat a psát. P. Cyprián dostane místo tam, kde je strašný průvan při každém otevření dveří. Přijímá to všechno jako následování Krista v jeho skrytém životě v Nazaretě v modlitbě a pokání obětovaném za dílo spásy. Jeden kněz, který ho velmi dobře znal, řekl o něm, že nikdy nepoznal útěchu z modlitby. Již v roce 1953 napsal P. Cyprián jedné řeholnici do Afriky: „Duchovní život je život víry a nikoliv citu. Po větší část tohoto života se může stát, že se nedostaví žádná útěcha ani žádné vnější

znamení, které by ukázalo, že jsme milí Bohu a že je s námi spokojen.“

P. Cyprián má stále srdce otevřené ke své vlasti, odkud dostává četné dopisy. Přijímá s jasnou tváří a s radostí africké návštěvníky, zvláště pokud jsou z Nigérie. V roce 1961 jsou obnovena jednání o eventuálním založení kláštera v Africe. Diskutuje se o spojení komunit a o vhodném místě. Do kláštera přijede biskup, pod kterého afričtí kněží původně patřili. Ukazuje se možnost založit klášter v severní Nigérii. P. Cyprián dává přednost tomu, že zachovává při jednání mlčení. Odevzdává se zcela Bohu a věnuje se vroucí modlitbě. Nakonec začnou přípravy k založení sídla.

V lednu 1962 se objeví u P. Cypriána nádor na krku. Ihned podstoupí operaci. Jde o nezhoubný tuberkulózní nádor. To mu nebrání pracovat na zahradě. Projevuje o tuto práci velký zájem a raduje se z výsledků. 19. prosince komunita organizuje oslavy jeho stříbrného kněžského jubilea. Dostane mnoho dopisů z domova i z celého světa a neschází papežské pozeňání.

Afrika, nebo nebe?

V té době pokračují aktivity pro založení fundace. Nakonec dojde na jaře 1963 k rozhodnutí umístit klášter v Kamerunu podle přání tamního biskupa. P. Cyprián je určen, aby se založení účastnil s titulem novicmistra. I když je mu líto, že nejde o Nigérii, souhlasí, není však v první skupině, která odjíždí v říjnu 1963 do Kamerunu. V lednu 1964 onemocní a musí na lůžko. Navrhují mu umístění na ošetřovně, ale on dá přednost svému slamníku až do doby, kdy se objeví trombóza a neobvyklý nádor žaludku. Lékař rozhodne o umístění do nemocnice. Ale před transportem dostane velmi bolestivý záchvat, aniž by ztratil vědomí. Modlí se bez ustání: „Můj Bože, můj Bože, tvá vůle se staň. Do tvých rukou se poroučím, můj Bože.“ Dostane pomazání nemocných a svatě přijímání. Je položen na nosítka ze sanitky, která ho dopraví do nemocnice, když jeden z kněží, který má také jet do Kamerunu, mu přijde říct: „Listek do Afriky pro tebe už máme. Musíš se rychle vrátit!“ – „Pojedeme, jistě,“ odpovídá P. Cyprián, ale za několik hodin prasklá aorta způsobí jeho smrt.

Při jeho blahorečení v Africe řekne o něm Jan Pavel II.: „Byl to především muž Boží. Dlouhé hodiny strávené před svatostánkem naplňovaly jeho srdce velkodušnou láskou a odvahou. Ti, kteří ho znají, svědčí o jeho velké lásce k Bohu. Ty, které potkal, zasáhla jeho nesmírná dobrotá. Byl zvláště pozorný k pastoračním potřebám rodin. Usiloval velmi o to, aby se snoubenci dobře připravili na svátost manželství, a hlásal nezbytnost čistoty. Hledal všemožný způsob, jak vyzvednout důstojnost ženy. Zvláště oceňoval výchovu mládeže.“

Prosme blahoslaveného Michala Cypriána Tansiho, aby nás vedl cestami dobrého vnitřního života i apoštolátu.

Překlad -lš-

o Boží věci a nechce jednat podle jejich přání.

V té době biskup z Onitshy, kam patří farnost P. Tansiho, touží zavést v Nigérii mnišský život a poslat aspiranty na formaci do Evropy. Navazuje kontakt s různými opatstvími a dostává příznivou odpověď z cisterciáckého opatství Mount Saint Bernard z Anglie. Počátkem roku 1950 navštíví Aguleri a zjistí, že P. Michal a P. Klement touží stát se mnichy. I když má nedostatek kněží, dá biskup přednost zavedení kontemplativního života a pošle oba kněze do opatství do Mount Saint Bernard. Tam je přijala komunita 71 mnichů, z toho třiceti kněží. P. Michal obdrží jméno Cyprián. Mniši se sedmkrát denně shromažďují ke společné modlitbě, aby zpívali Boží chválu. Vedou velice přísný život, který tráví v mlčení.

Jiné klima

Z aktivního života plného odpovědnosti se ocitá v prostředí skrytého života, ve kterém je nováčkem. I když je knězem, žádá, aby s ním jednali jako s novicem, spokojuje se s posledním místem a je ochoten k jakékoliv práci. Zůstává mu nicméně smysl pro humor. Prvních pět let nemá jurisdikci zpovídat. Pak je mu povoleno zpovídat jen Afričany, kteří ho o to požádají. Zvyklý na tropické slunce, těžce snáší studené klima. Přizpůsobuje se postupně základním principům kontemplativního života a vysvětluje je africkým studentům, kteří přijedou klášter navštívit.

P. Klement obdržel jméno Marek. Oba touží vrátit se jednoho dne do vlasti a založit zde kontemplativní život. Biskup se radí s opatem o možnosti založit v Africe klášter, ale projekt ztroskotá. Kněží zůstávají s výslovným souhlasem biskupa v klášteře a složí zde 8. prosince 1953 věčné sliby. Pak prohlubují v opatství své teologické znalosti.

Modlitba a eucharistická úcta svatého faráře arského

Jako muž pokání pochopil sv. Jan Maria Vianney, že „kněz musí být především mužem modlitby“. Známe dlouhé noční adorace, které mladý kněz málo nábožné obce trávil před Nejsvětější svátostí. Svatostánek jeho kostela se stal záhy ohniskem jeho osobního života a jeho apoštolátu do té míry, že není možno charakterizovat farnost v Arsu lépe než slovy, kterými Pius XII. hovoří o křesťanské farnosti: „Centrem farnosti je kostel a v kostele svatostánek se zpovědnici po boku, kde mrtvé duše nacházejí život a nemocné nalézají zdraví.“

Modlitba v příkladech a učení svatého faráře arského

Pro kněze tohoto století, tak společající na účinnost aktivity, kteří se snadno ocitnou v pokušení nebezpečného aktivismu, je velmi užitečný tento vzor ustávené modlitby a života zcela zasvěceného potřebám duší. „To, co chybí nám kněžím, abychom byli svatí,“ říkával, „je nedostatek rozjímání.“ Nevstupujeme sami do sebe. Nevíme, co vlastně děláme. Potřebujeme zamyšlení, modlitbu, jednotu s Bohem. Podle svědků svých současníků setrval ve stavu ustávené modlitby, od které ho nevyrušila ani tíživá únava ve zpovědnici a jiné pastorační úkoly. „Udržoval trvalé spojení s Bohem uprostřed svého mimořádně zaměstnaného života.“

Poslechněme si jeho samotného. Je nevyčerpatelný, když hovoří o radostech a dobrodíních modlitby. „Člověk je žebřák, který potřebuje o všechno prosit Boha.“ „Kolik duší můžeme obrátit svými modlitbami!“ A opakoval: „Modlitba, jaké je to štěstí pro člověka na zemi!“ Toto štěstí v hojně míře zakoušel on sám, když jeho pohled osví-

cený vírou rozjímal o božských tajemstvích a v adoraci před vtěleným Slovem pozvedal svou prostou a čistou duši k Nejsvětější Trojici, nejvyššímu objektu své lásky. A poutníci, kteří naplňovali kostel v Arsu, chápali, že tento pokorný kněz jim ukazuje tajemství svého vnitřního života častým zvoláním, které mu bylo drahé: „Být milován Bohem, být spojen s Bohem, žít v Boží přítomnosti, žít pro Boha: jak krásný život a jak krásná smrt!“

Kněz je především mužem modlitby

Chtěli bychom, ctihodní bratři, aby všichni kněží vašich diecézí se dali přesvědčit svědectvím svatého faráře arského o nutnosti být mužem modlitby a o možnosti být jím, ať už je břímě jejich služby jakkoliv zatěžující. Je však potřebná živá víra, která oživovala Jana Marii Vianneye, aby mohl dělat zázraky. „Jaká víra!“ zvolal jeden z jeho spoluobratů, „to je něco, co by mělo oživit celou diecézi!“

Tato věrnost modlitbě je konec konců pro kněze povinností jeho osobní zbožnosti, pro kterou moudrost Církve stanovila některé důležité body, jako denní vnitřní modlitba, návštěva Nejsvětější svátosti, růženec a zpytování svědomí. A je to také přísný závazek vůči Církvi, pokud se jedná o každodenní modlitbu breviáře. Snad právě zanedbávání některých z těchto předpisů u některých příslušníků kléru má za následek, že se postupně stávají obětí vnější nestability, vnitřního ochuzení a jednoho dne se ocitnou v pokušení bez dostatečné schopnosti obrany. Naopak, i když „Maria Vianney neúnavně pracoval pro dobro duší, nezanedbával svou vlastní duši. Posvěcoval sám sebe, aby byl schopen posvěcovat druhé.“

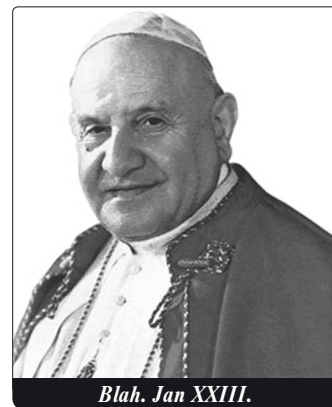
Se svatým Piem X. můžeme pokládat za jisté, že kněz, aby byl na výši svého úkolu, musí být příkladem modlitby... Intenzivněji než ostatní musí poslouchat Kristův příkaz: Je třeba se stále modlit a nikdy neustávat. Svatý Pavel doporučoval: „Setrvejme v modlitbě, setrvejme v ní a vzdáváme díky; modlete se bez ustání.“ Náš předchůdce Pius XII. říkal kněžím od počátku svého pontifikátu: „Modlete se, modlete se stále více a s větší naléhavostí.“

Eucharistická zbožnost svatého faráře

Modlitba svatého faráře arského, který – možno říci – strávil poslední tři roky svého života v kostele, kde ho zaměstnávali jeho nesčetní kající, byla především modlitba eucharistická. Jeho úcta k našemu Pánu přítomnému v Nejsvětější svátosti oltářní byla skutečně mimořádná: „On je tam,“ – říkával – „proč bychom ho neměli milovat?“ A on ho jistě miloval a pocítoval neodolatelnou přitažlivostí svatostánku. „Není třeba mnoho mluvit, abychom se dobře modlili,“ vysvětloval svým farníkům. „Víme, že dobrý Bůh je tam, ve svatostánku, otevírá své srdce a raduje se z naší přítomnosti. A to je nejlepší modlitba.“ Za všech okolností doporučoval svým věřícím úctu a lásku k božské eucharistické přítomnosti, zval je, aby často přistupovali k eucharistickému stolu a sám jim dával příklad této hluboké zbožnosti: „Abychom se o tom přesvědčili,“ říkají svědkové, „stačí vidět ho, jak slouží mši svatou a pokleká, když jde kolem svatostánku.“

Důležitost Eucharistie v kněžském životě

Pius XII. dosvědčuje: „Obdivuhodný příklad svatého fa-

Blah. Jan XXIII.

ráře arského si zachovává dodnes svou hodnotu.“ Tichou a prodlouženou modlitbu kněze před svatostánkem nemůže nic nahradit. Klanění se Ježíši, našemu Bohu, děkování, odčiňování mnohých vin našich i vin druhých, prosby na mnoho úmyslů, které nám byly doporučeny, se projevují v tom, že pozvedají tohoto kněze k větší lásce k božskému Mistru, kterému slíbil věrnost, a k lidem, kteří čekají na jeho kněžskou službu. Praktikování tohoto osvíceného kultu v horlivosti podporuje duchovní život kněze a získává mu nejcenější sílu k apoštolátské a misijní činnosti.

K tomu je třeba připojit dobrodiní, která z toho získávají věřící, svědkové takové zbožnosti svých kněží, jejichž příkladem přitahuje. Pius XII. řekl římskému kléru: „Jestliže chcete, aby se věřící rádi modlili, předcházejte je v kostele svým příkladem, modlete se před nimi. Kněz, který pokleká před svatostánkem důstojně a v hluboké usebranosti, je příkladem, který vychovává, je napomenutím a výzvou k následování prosebníka za lid.“ To byla duchovní zbraň par excellence mladého faráře arského. Nepochybujme o její hodnotě za všech okolností.

Kněžství a oběť mše svaté

Nesmíme také zapomenout, že eucharistickou modlitbou v plném slova smyslu je oběť mše svaté. Je třeba zdůraznit, ctihodní bratři, zvláště tento bod, protože se týká podstatných aspektů kněžského života.

Co očistec není

Bude vhodné ukázat v této encyklice, v jak hlubokém smyslu zasluhuje svatý farář arský, hrdinsky věrný povinností své služby, aby byl dáván za příklad pastýřům duší a prohlášen za jejich patrona. Jestliže je pravda, že kněz přijal charakter kněžského svěcení pro službu oltáře a začal svou kněžskou službu eucharistickou obětí, pak to po celý jeho život nepřestane být základem jeho apoštolské aktivity a jeho osobního posvěcování. A právě takový byl případ svatého Jana Marii Vianneye.

V čem spočívá apoštolát kněze v jeho nejpodstatnějším výkonu, ne-li v tom, aby zpřítomňoval Kristovu oběť, a všude tam, kde žije Církev, shromažďoval kolem oltáře lid sjednocený ve víře, obnovený a očištěný? Právě kněz přijal onu moc, aby přinášel božskou oběť, kterou sám Ježíš obnovuje obětování učiněné na Kalvárii za vykoupění světa a pro oslavu svého Otce. Proto shromáždění věřící oběťují nebeskému Otci božskou oběť prostřednictvím kněze a učí se obětovat sami sebe jako „oběť živou, svatou a bohumilou“ (Řím 12,1). Právě zde Boží lid, osvícený hlásáním víry a živem Kristovým tělem, nachází svůj život, svůj růst, a pokud je to třeba, obnovuje svou jednotu. Jedním slovem, právě zde se z generace na generaci na všech místech světa utváří v lásce mystické Kristovo tělo, kterým je Církev.

To byl důvod, proč se svatý farář arský den po dni věnoval výlučně výkladu víry a očišťování svědomí, takže všechna jeho činnost směřovala k oltáři a jeho život byl po výtce kněžský a pastorační. Je skutečností, že do Arsu hříšníci přicházeli spontánně přitahováni pověstí svatosti pastýře, zatímco tolik jiných kněží musí vynakládat velké a pracné úsilí, aby své stádo shromáždili; je jisté, že jiní mají poslání spíše misijní a nacházejí se teprve na samém začátku hlásání dobré noviny o Spasiteli; při této apoštolské práci, jakko-

Pojem očistce je třeba očistit od představ, které tento pojem zkreslují.

Očistec není dočasně peklo. Mezi peklom a očistcem leží celé světy:

■ Peklo je nepředstavitelně hrůzný stav lidí a padlých andělů, kteří se zatvrdili ve své vzpouře proti Bohu a ve své nenávisti vůči Němu. Jsou bez lásky, zatvrdili ve zlém, nekonečně nešťastní, ale nechťejí doslova za žádnou cenu změnit svůj postoj.

■ Očistec je něco zcela jiného. Je to přímo část, předsiň nebe. Zde panuje láska. J. Guittou, velký teolog našeho století, nazval očistec „ohněm radosti“. Není zde ďábel, lidé v očistci vědí, že odtud budou zachráněni, a touží po Bohu.

■ Očistec a peklo jsou „místá“ utrpení, ale toto „utr-

pení“ je v těchto místech zcela rozdílné povahy.

■ Očistec není božská mučirna, žádný koncentrák na onom světě – jako by se Bůh chtěl mstít. Podstatu tohoto „ohně“ můžeme pochopit jen z podstaty hříchu a podstaty lásky.

Podle Kateřiny Janovské jde o očišťování, které působí láska. Je to bolest vyplývající z plného vědomí, jak jsme milováni a jak málo odpovídá naše láska této Boží lásce. Je to bolest tak velká, že si to neumíme představit.

V míře, v jaké očišťování postupuje, tato bolest slábně. Přitom „Bůh je ryzí milosrdenství a čeká nás s otevřenou náručí, aby nás přijal do své slávy“. Duše v očistci jsou si vědomy, že jim Bůh prokázal velké milosrdenství, a snažejí muka rády, protože vidí, jak jsou spravedlivá.

Připravil -lš-

liv tolik potřebné a obtížné, nesmějí ztrácet ze zřetele a musí obdivovat konečný cíl, k němuž dospěl svatý farář arský ve svém pokorném venkovském kostele, kde se zcela zasvětil podstatným úkolům pastoračního působení.

Mše svatá jako zdroj osobního posvěcení kněze

Jde ještě o více. Celé osobní posvěcení kněze se má modelo-

vat na oběť, kterou slaví ve shodě s výzvou Římského pontifikálu: „Poznávejte to, co konáte, napodobujte toho, jehož požíváte.“ Dejme však slovo našemu bezprostřednímu předchůdci v exhortaci *Menti nostrae*: „Jako celý život našeho Spasitele byl ve funkci oběti, tak také život kněze má v sobě odrážet obraz Krista, jde o to, aby se stal s ním, v něm a pro něho příjem-

nou obětí. Proto je potřeba, aby nejen slavil eucharistickou oběť, ale aby ji v určitém smyslu hluboce žil. Tím způsobem může dosáhnout oné nadpřirozené síly, kterou bude vnitřně přetvořen, a bude mít účast na nesmírném životě samotného Vykupitele.“ A tentýž papež uzavírá: „Je proto nutné, aby kněžská duše usilovala reprodukovat v sobě to, co se děje v oběti na oltáři: jako totiž Kristus oběťuje sám sebe, tak i jeho služebník musí spolu s ním obětovat sám sebe; jako Ježíš usmíruje hříchy lidí, tak musí kněz dospět k očištění vlastnímu i druhých skrze tvrdou cestu křesťanské askeze.“

Církev představuje tuto vysokou nauku, když zve své služebníky k životu v askezi a doporučuje, aby slavili eucharistickou oběť s hlubokou zbožností. Není to pro nedostatečné pochopení těsného pouta a takřka reciprocity, která spojuje dar každodenního sebeobětování s obětí mše svaté, že někteří kněží dospěli takřka ke ztrátě „první lásky“ ze svého kněžského svěcení? Taková byla zkušenost svatého faráře arského. Říkal: „Příčinou vlašnosti kněze je skutečnost, že nevěnuje pozornost mši svaté.“ A kněz, který měl přímo „hrdinský zvyk dát se v oběť za hříšníky, proléval hojně slzy, když pomyslel na nevděčnost kněží, jejichž svatost neodpovídá jejich povolání“.

S otcovskou láskou žádáme naše milované kněze, aby pravidelně zkoumali způsob, jakým slaví svatá tajemství, s jakými duchovními dispozicemi přistupují k oltáři a jaké plody odtud usilují získat. Jubileum tohoto obdivuhodného kněze, který získával z útěchy a štěstí, že slaví mši svatou, odvahu k vlastní oběti, vás k tomu vyzývá: Žijme pevnou důvěrou, že jeho přímluva vám získá hojně milosti světla a síly.

*Z encykliky Jana XXIII.
SACERDOTII NOSTRI
PRIMORDIA z 1. srpna 1959*

Pospěšme za přáteli, kteří nás čekají

K čemu slouží naše chvála svatých, komu patří náš povinný příspěvek ke slávě, pro koho je naše slavnost? Proč se jim má dostávat pocty z této země, když podle Synova slibu je oslavuje nebeský Otec? K čemu jsou tedy naše chvály na ně? Svatí nepotřebují naše pocty a z našeho kultu nic nemají. Je jasné, že když uctíváme jejich památku, děláme to ve vlastním zájmu, nikoliv v jejich.

Pokud jde o mne, musím přiznat, že když myslím na svaté, cítím, že planou ve mně velké tužby. První touha, kterou v nás památka svatých nejvíce probouzí nebo podněcuje, je ta, abychom se těšili z jejich tak sladké společnosti a zasloužili si být spoluobčany, rodinnými příbuznými blažených duchů, abychom se ocitli ve sboru patriarchů, v zástupech proroků, v senátu apoštolů, v šiku četných mučedníků, ve společenství vyznavačů, ve sboru panen, abychom byli přidružení a šťastní ve společenství všech svatých.

Čeká nás prvotní komunita křesťanů a o tu my se nebudeme zajímat? Svatí touží, aby nás měli u sebe, a my dáme naše místo svému hostejnosti? Očekávají nás spravedliví, a my se o ně nebudeme starat? Nikoliv, bratři, zbavme se své politováníhodné apatie. Vstaňme s Kristem a hledejme věci tam nahoře a ty zakoušejme. Pociťujme touhu po těch, kteří po nás touží, pospěšme za těmi, kteří nás

očekávají. Nejenže máme toužit po společenství svatých, ale také po tom, abychom prožívali jejich štěstí. Když tedy vroucně toužíme stát spolu s nimi, podporujme ve svém srdci intenzivněji svou touhu sdílet jejich slávu. Tato velká touha jistě není nevhodná, protože hlad po takové slávě je všechno, jen ne nebezpečný.

Je zde druhá touha, kterou v nás probouzí připomínka svatých, totiž aby Kristus, náš Život, se ukázal také nám tak jako jim a abychom s ním uskutečnili naše zjevení ve slávě. Zatím se nám naše Hlava představuje nikoliv taková, jaká je v nebi, ale ve formě, jakou chtěla přijmout pro nás zde na zemi. Vidíme ji tedy korunovanou nikoliv slávou, nýbrž trny našich hříchů.

Ať se tedy hanbí každý úd, že se honosí elegancí pod hlavou korunovanou trním. Ať pochopí, že jeho elegancie mu neslouží k poctě, ale vystavuje ho posměchu. Teprve nadejde okamžik Kristova příchodu, kdy už se nebude ohlašovat jeho smrt. Uznejme tedy, že i my jsme mrtví a náš život je skryt s ním v Bohu.

Tehdy se Kristus zjeví jako oslavená hlava a s ní zazáří oslavené údy. Tehdy přetvoří naše pokořené tělo a učiní ho slávou podobným hlavě, kterou je on sám. Žijme tedy svobodně touhu po slávě. Máme na to plné právo. Ale aby se naděje na blaženost tak nesrovnatelnou mohla stát skutečností, je nutné přispění svatých. Naléhavě o ně usilujme. Jen tak, s jejich přímluvou dospějeme tam, kam si sami nikdy nemůžeme troufat.

Disc. 2; Opera omnia, ed. Cisterc. 5 (1968), 364-368

Překlad -lš-

Přiznal se mi, že zabil mého otce

Jak odpouštět vrahovi. Řeholnice z Rwandy vypráví na synodu o Africe o úžasné službě odpuštění po bratrovražedných bojích.

Africkému kontinentu, zraněnému strašným porušováním lidských práv, válkami a sociální bídou, může Církev darovat uzdravení, osvobození, a smír, domnívá se sestra Genevičve Uwamariya z institutu „Santa Maria z Namuru“ ve Rwandě. Hovořila na II. mimořádném shromáždění biskupského synodu o Africe a sdělila účastníkům své osobní zkušenosti.

Řádová sestra ztratila sedm rodinných příslušníků v bratrovražedných bojích v roce 1994, jedné z nejkrvavějších událostí 20. století. Ve Rwandě bylo v období od 6. dubna do poloviny července 1994 povražděno 800 000 až 1 milion lidí. Během asi 100 dnů zavraždili příslušníci Hutuů na 75 % příslušníků kmene Tutsi a těch umírněných Hutu, kteří se vraždění pokusili zabránit nebo se ho neúčastnili.

Mezi zavražděnými byl také otec sestry Uwamariya a mnoho jejich příbuzných. V rámci synodu referovala o svém zážitku, ke kterému došlo tři roky po krvavé lázni. 27. srpna 1997 se odebrala společně se členy „Skupiny Božího milosrdenství“ do své rodné obce Kybuye a setkala se tam s vězni, kteří se podíleli na genocidě. Setkání sloužilo jako příprava na Jubilejní rok 2000.

Při setkání pronesla sestra Uwamariya toto pozvání: „Jestliže jsi byl obětí, pros o odpuštění a odpusť těm, kteří ti ublížili.“ Jen touto cestou je možno oběti zbavit břemene trpkosti a zločince tíže viny, kterou způsobili zlem.

„Ihned povstal jeden vězeň a prosil o odpuštění,“ vypráví sestra Uwamariya. „Byla jsem jako zkamenělá, když jsem opět

poznala přítele naší rodiny, který vyrůstal spolu s námi. Přiznal se mi, že zabil mého otce. Vyprávěl mi podrobnosti o smrti mého milovaného tatínka.“

Sestra Uwamariya ho objala a řekla: „Byl jsi a nadále budeš mým bratrem.“ Sestra pak líčila, co pociťovala, jak z ní bylo sňato těžké břímě. „Našla jsem opět pokoj a děkovala jsem tomu, kterého jsem objala,“ řekla sestra Uwamariya. K jejímu překvapení zvolal vězeň: „Spravedlnost může vykonat své dílo a odsoudit mě k smrti, ale já se nyní cítím svobodný!“ Dodala: „Chtěla jsem volat každého, kdo mě slyší, že může znovu najít vnitřní mír.“

Od té doby shromažďovala sestra Uwamariya poselství zajatců, ve kterých prosili pozůstalé o odpuštění. Bylo to celkem 500 dopisů, a protože dostala některé odpovědi, vzniklo tak přátelství mezi některými vězni a jejich bývalými oběťmi. Vězni mohli zakusit pravé odpuštění. Došlo i k jejich setkání s oběťmi. „To byly okolnosti, jimž mnozí děkovali, že mohli prožít odpuštění.“

Vesnice sestry Uwamariye je plná vdov a sirotků. Od roku 1994 ji vězni znovu vybudovali. Sdružení bývalých vězňů, kteří se narodili v různých farnostech, spolupracuje s pozůstalými a podle sestry Uwamariye spolupráce funguje velmi dobře.

„Pokoušíme se o to, aby v každém rozkvetla láska a dosáhla vnitřního uzdravení, které umožňuje osvobození.“ „To je důvod, proč je Církev v naší zemi důležitá, protože nabízí slovo, které uzdravuje, osvobuzuje a smiřuje.“

Podle Kath-net

Ze zjevení Pána Ježíše Carmele Carabelli v Miláně 25. května 1968

Moje milovaná dce- ro, lekci, kterou ti dnes svěřím, pokládají mnozí za bezvýznamnou, ačkoliv má velkou důležitost.

Budu hovořit o očistci, o místu, kam se musí odebrat duše zemřelých, aby se očistily, dříve než vstoupí do nebe, kam nemůže přijít nikdo, kdo není zcela čistý.

Vzpomínáš si na podobentví z evangelia o jednom pozvaném, který neměl svatební roucho. Tak tedy do nebe má vstup jen ten, jehož oděv je zářivě čistý, jako je křestní oděv, který kněz předává novorozenému, jen slabý stín. Protože je velmi málo duší, které umírají v křestní nevinosti, musí si získat na místě očišťování nový.

Úkon dokonalé lítosti by postačil, aby dal duši opět lesk, aby mohly hned po smrti odletět do Boží náruče. Ale najít v sobě takovou bolest je velmi těžké. Proto musí obyčejně všechny projít očistcovým ohněm.

Bůh je nezbytný

Zeptáš se mě: Co je to očistec? Je těžké ti to vysvětlit. Musela bys pochopit, co znamená Bůh pro duši, abys pochopila, jaký je to trest, být vzdálen od Boha, třeba jen dočasně. Představ si, že Bůh je pro duši tak potřebný jako vzduch pro tvoje plíce. Znáš určité nemoci, které když přepadnou člověka, připraví mu určitý druh dušení, jako např. astma. To ti může dát jen matnou představu o trápení, které nejčastěji souží duše v očistci. Dokud je duše zavřena ve schránce, které se říká tělo, je duše jakoby pro Boží volání nevnímavá, ale jakmile je osvobozena ze svých pout, která ji vázala k zemi, chtěla by letět k Bohu. Myšlenka, že ho musí postrádat, je pro duši nepopsatelným trápením. Všechny jiné tresty jsou ve srovnání s tím prvním druhořadé. Očist-

ný oheň, do kterého jsou duše ponořeny, bude trápit především ty části těla, které byly příčinou hříchu. Mluvil jsem o těle, i když ono zůstalo na zemi, budou mít duše pocit, jako by ho měly, aby mělo podíl na trestu, který Bůh duši uložil.

Je to také úkon spravedlnosti ze strany Boží, protože očistcový oheň po posledním soudu už nebude existovat a tělo, které s duší hřešilo, zůstane nepotrestáno.

Ihned po smrti letí duše na místo očišťování, není schopná snést, aby se před Bohem obje-

vila i s nejmenší skvrnou, a proto nechce očistec opustit, dokud není její čistota hodna místa, kde vládne Bůh ve svatosti a dokonalosti, obklopen nebeským dvorem. Jedinou útěchou pro duše, které trpí ve vězení očišťování,

je naděje, že jednoho dne je budou moci opustit. Tyto duše nemohou samy pro sebe udělat vůbec nic, mohou však pomáhat těm, které jsou ještě v exilu. Jistě svůj čas nepromarní. Tráví ho tak, že milují Boha a pomáhají těm lidem, se kterými je spojovaly duchovní nebo přirozené svazky a kteří jim pomáhají k záchraně. Především pomáhají těm, kteří se za ně modlí a naléhají, aby jim bylo pomoci.

Pochopíš jistě, jakou důležitost má modlitba za duše: zatímco jim přináší útěchu, pomoc a urychlení jejich vysvobození, získáváte i pro sebe od Boha milost a zvláštní důkazy přízně.

Bůh tyto důkazy přízně jistě prokazuje, protože mu působí velkou radost, jestliže se setkání duše s ním urychlí.

Nikdo na ně nemyslí

Jsou duše, které trpí v očistci mnoho let. Nikdo na ně nemyslí, snad proto, že ani ony za života nemyslely na to, aby někomu pomohly. Je to jistě velká služba lásky pro ně i pro Mne, jak urychlit jejich osvobození. Jak jim můžeš pomáhat? Tisícerým způsobem. Můžeš za ně obětovat zásluhy svých dobrých skutků, svoje oběti, almužny, svoje modlitby. Ale modlitba a oběť, která jim nejvíce pomáhá a uleh-

čuje jejich osud, je obětí mše svaté, protože je to Moje oběť, kterou přináším Otci. Mysli také na to, že tato služba lásky vůči nim a vůči Mně, kterou můžeš prokazovat, dokud jsi na zemi, je také povinností spravedlnosti.

Snad se trápí v očistci otec a matka, které jejich děti za jejich života zanedbávaly. To je nejlepší způsob, jak splatit svůj dluh. Snad zde trpí zasvěcené osoby, zvláště kněží, protože byli příliš blahosklonní ke svým ka-jícníkům, anebo zkracovali mši svatou a sloužili jí s velkým spěchem, aby věřícím nebyla dlouhá chvíle. Snad se jedná o osoby, které byly příliš shovívavé a upoutané na přirozená dobra, a tak porušovaly Boží zákon.

Povinnost spravedlnosti

Je to tedy povinnost spravedlnosti pomáhat jim a osvobozovat je, a vy to můžete a musíte dělat. Slyšte, jak k vám volají: „Mějte s námi slitování, vy, kteří nám ještě můžete pomoci!“ Nebud' hluchá k jejich prosbám. Víím, že je nevidíš, a proto na ně zapomínáš. Ale máš-li víru, musíš věřit mým slovům a nepochybovat, že když jsem řekl v evangeliu, že budete odměněni za jednu sklenici vody, kterou Mi podáte z lásky, dám ti bohatou odměnu za službu lásky, kterou prokazuješ mým přátelům. Pros moji Matku každý den, aby sestupovala do tohoto temného vězení a osvobozovala duše, které ji za života nejvíce milovaly, a buď jistá, že vaši modlitbu s radostí vyslyší a velkodušně odplatí.

Podle <http://web246m.dynamic-kunden.ch/index.html>

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.
Blahoslavení, kdo lační a žízni po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.
Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.
Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.
Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.
Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.
Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

Při návštěvě Svatého otce u nás jsem byl odkázán jen na televizi, přesto i na mne, a věřím, že na všechny upřímné katolíky, návštěva papeže Benedikta XVI. zapůsobila velmi povzbudivě.

Svatý otec hlásá Krista zcela otevřeně a nehledí na svou popularitu. Tak v Brně opakoval, že naši nadějí je Kristus. Totiž Kristus živý a s veškerou mocí na nebi i na zemi. Tato papežova slova ovšem organizátor návštěvy, který hovořil pro televizi, poněkud zkreslil, když řekl, že papež nám představil Krista jako vzor naděje, kterou měl v Bohu. K tomu musím poznamenat, že Kristus není jen dobrý příklad člověka, který doufá v Boha, ale On sám je Bůh, v něhož máme skládat svou naději ve všech záležitostech, ať se jedná o osobní starosti a trápení, ať se jedná o naši mládež nebo těžkosti veřejného a politického života. A právě naděje, jíž jsme zakotveni v Kristu, nám dodává elán k lásce a k prosazování dobra.

Svatý otec zásadně oslovuje věřící „bratři a sestry“ a nikdy ne „sestry a bratři“. To má hluboký význam. Muž byl stvořen jako první. Muže volá Bůh k odpovědnosti za dědičný hřích jako prvního. A proto Bůh se stal člověkem jako muž, aby i náprava lidského pokolení začala od muže. Navíc Kristus přinesl jednotu mezi mužem a ženou. Proto svatý Pavel píše: „Už tu není muž a žena, ale všichni jste jeden v Kristu Ježíši.“ Teprve novopohanství, které usiluje o zničení Božího řádu v lidské společnosti, postavilo muže a ženu proti sobě jako protikladné třídy lidstva a koncem 19. stol. začal boj za ženská práva neboli feminismus. Dnes, když ženy jsou vymáhány z jednoty s mužem a vedou nezávislý život a mají vlastní kariéru a sklízíjí potlesk, přece jsou nešťastné a vyhledávají u psychologů a psychiatrů, protože v sobě nemohou ubít tíhnutí k mužům, které jim do srdce vložil sám Stvořitel. V posledních desetiletích

se i v křesťanských manželstvích dělá, jako by vůbec neplatila slova Písma svatého: „Ženy ať jsou svému muži podřízeny ve všem, protože muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou Církve“ a „Muži, miluj svou ženu jako své vlastní tělo, protože Kristus si zamiloval Církev a zcela se za ni obětoval“. Všichni žijeme v tomto nakaženém prostředí, a proto i v kostelích slyšíme oslovení „Sestry a bratři“, ale zlořádem mezi ženou a mužem trpí hlavně mládež, když do sebe vstřebává falešný obraz světa a lidského štěstí, dále mladá manželství, rodiny a děti, které se často ani nemohou narodit, protože nejsou rodiče, kteří by je přijali.

Svatý otec se dotkl těžkostí v nespořádaných vztazích mezi mužem a ženou v kázání u Pražského Jezulátka. Ovšem někdo z hostů České televize chtěl slyšet jen papežova slova o hmotné chudobě dětí a násilí na nich leckde ve světě a papeže tak snížil pouze na zastávce práv dětí. Benedikt XVI. ale poukázal na různá úskalí rodinného života a předložil řešení v Kristu, který se pro naši spásu stal Dítětem.

Svatý otec je velkým příkladem úcty k Nejsvětější svátosti oltářní a k Oběti mše svaté...

Svatý otec je velkým příkladem úcty k Nejsvětější svátosti oltářní a k Oběti mše svaté. Na oltář si nechává doprostřed umístit poměrně vysoký kříž s Ukřižovaným obrácený směrem k tomu, kdo slouží mši svatou. To plně odpovídá pokoncilnímu ustanovení, že kněz při slavení Nejsvětější oběti má mít na očích kříž s Ukřižovaným. Zmatek ohledně orientace oltáře nastal na přelomu 60. a 70. let 20. století. Tehdy se v kostelech začaly objevovat tzv. obětní stoly „čelem k lidu“ a dokonce se bou-

raly staré oltáře. Kardinál Ratzinger, dnešní papež, se před 16 lety vyjádřil, že k tomu nebyl žádný důvod a že by se oltáře měly vrátit na původní místo, aby kněz i Boží lid byli při mši svaté z téže strany oltáře a aby se Nejsvětější oběť slavila pokud možno směrem k východu. Orientace k východu totiž měla pro starozákonní židy a pak i pro křesťany a katolíky zvláštní význam. Židé očekávali, že Mesiáš vstoupí do Jeruzaléma Východní branou. Křesťané pak ve vycházejícím slunci spatřovali symbol Krista, který dal zazářit novému dni lidstva. To dokazují starobylé hymny na Krista jako Slunce, které se zčásti dochovaly i v dnešním breviáři (nikoliv českém). Od počátku se křesťanské kostely a baziliky stavěly tak, aby mše svatá byla sloužena k východu. (Teprve moderní městská zástavba zapříčinila, že např. dominikánský kostel v barokním stylu v Ústí nad Labem je orientován na jih. V posledních čtyřech desetiletích, když podle slov papeže Pavla VI. pronikl do Církve dým satanův, se při stavbě nových

testanté zrušili oběť mše svaté a začali vysluhovat jenom připomínku Večeře Páně, zrušili oltáře a do svých kostelů dali stoly. Od nich se tento zvyk rozšířil v 70. letech 20. stol. někdy v dobré víře i do katolických kostelů, ačkoliv dodnes nejvyšší autorita Církve nevydala žádné rozhodnutí, že by tomu tak muselo být. Většina věřících je udržována v mylných domněnkách, že mše svatá „čelem k lidu“ je konečně ta správná bohoslužba, a proto je velmi nesnadné vrátit oltáře na své místo.

Svatý otec v Brně i ve Staré Boleslavi podával Tělo Páně věřícím na klekátku a do úst. Před Světovým setkáním mládeže v Sydney totiž vydal oficiální prohlášení, že toto je způsob, jak on podává Nejsvětější svátost oltářní, neboť přijímání na ruku a vestoje není dostatečným projevem eucharistické víry a úcty. (Pozn. red.: viz též ve Světle č. 23-29/2009 velmi důkladné historicko-liturgické poznámky v článku na pokračování *Cum amore ac timore - S láskou a bázní.*)

Svatý otec při sobotních nešporách ukázal, co to znamená, když II. vatikánský koncil zopakoval, že chorál je vlastním zpěvem Církve. Ovšem, co se ozývalo ve Staré Boleslavi, bylo proti všem církevním ustanovením. Katolické mládeži se totiž vnučuje dvojí bohoslužebný hudební projev, buď big beat a rock, nebo unylé sentimentální „dojčky“. Duchovní hudba má nesmírný význam pro pravou zbožnost. Na prvním místě je gregoriánský chorál, který má částečně nějakou souvislost se starozákonním liturgickým zpěvem. Dále přicházejí na řadu ušlechtilé skladby opravdových umělců a zbožný lidový zpěv. Tak tomu rozumí i mnoho mladých. ■

Pán Ježíš o svých kněžích

ČLOVĚK VDĚČÍ ZA NEBE
PLODNOSTI OTCE

Když Mě Otec zplodil od věčnosti do věčnosti jako své Slovo a nevýslovně se radoval ze své plodnosti, měl již ve své božské mysli vtělení svého Slova v nejčistším lůně Panny Marie. Tímto tajemstvím, již uskutečněným ve své mysli, chtěl ze své lásky ke Mně stvořit nebe, aby odměnil Mé Nejsvětější Lidství.

S celou svou nekonečnou plodností stvořil nebe a anděly a vložil do tohoto nebe všechnu nepředstavitelnou blaženost tvorů a rozkoš Boha, aby tak v této nevýslovné radosti korunoval Boha-Člověka. Nebe tedy bylo stvořeno pro Mne a s ohledem na Mne jakožto Hlavu, a pro duše a těla lidí spasených vykopením, které se uskuteční v čase.

Můj Otec je sám v sobě nebe nebes. Nebe bylo tvořeno Mým nestvořeným věčným, nekonečným Otcem, který existuje vždy sám od sebe bez jakéhokoliv přispění, protože v neprobádatelných propastech své existence již existoval a byl již Bůh. On byl Bůh, který se vylévá a dává ze svého vlastního věčného života život Slovu, zatímco Duch Svatý spojoval obě božské osoby v nerozlučném svazku světla, kterého nikdy neubývá. Tento božský Duch je slávou Otce i Syna, neboť je schránou Otcovy plodnosti v duších.

Do nebe může vstoupit jen to, co bylo zbožštěno Synem skrze božský dotek, který očišťuje. Vstupují tam pouze duše, které se Mi podobají, protože jsou ode Mne vykopeny, spojeny se Mnou a začleněny do Církve.

Nuže, člověk vděčí za nebe láskyplné plodnosti Otce, který stvořil toto místo nevýslovných rozkoší, aby odměnil Mé zásluhy a v síle těchto zásluh odměnil ty, kteří tvořili Mé mystické tělo.

Nebe je tedy jednota, protože duše oslavené skrze přetvoření ve Mne jsou Kristus a Můj Otec v nich vidí jediné Mne, svého nejmilovanějšího Syna.

Nebe je toto vtělení do Mne, začíná na zemi skrze Mou Církev a její svátosti, pokračuje v přetváření a končí v plnosti věčného života.

Všechny duše a všechna těla budou se Mnou jedna jediná věc a zalíbení Mého Otce se vztahuje i na ně, protože v nich vidí Můj nejsvětější obraz. Neboť Můj Otec ve svém Slově, ve kterém má svou nevýslovnou a nejvyšší rozkoš, miluje jen Mne samotného skrze Duchu Svatého.

Blažení vstupují do radosti Otce, svého Boha a Pána. Nebe je toto: Slovo, ve kterém se zrcadlí Otec, s nímž je spojen v každém okamžiku, to znamená vždy, protože okamžiky patří na zem, nikoliv k Božství. V Bohu neexistuje čas.

Blažení žijí u vytržení v blaženosti, kterou Bůh čerpá z nazíraní svého Syna, a Syn, jeho láska, jeho světlo, jeho věčná radost, je stvrzen Duchem Svatým v jedné nerozdílné jednotě. Hle, čím je nebe: věčná jednota Trojice, na které mají účast Boží děti. Vstupují do nevyzpytatelných propastí tajemství Světla, nestvořené Krásy, svatě plodnosti, nekonečných tajemství jednoty a radují se z jediné radosti: Otec nazírá své Slovo, ustavičně ho laská svými otcovskými pohledy, svým otcovským zalíbením, svou plodností a hromadí svatě rozkoše touto svatou plodností lásky, která je jako Otcovo Srdce, které je jedna láska, protože Bůh je jednota.

Tato láska je Otec ve svém Slově, které miluje se stejnou intenzitou a čistotou, se stejnou světlou průzračností a stejným planoucím ohněm nekonečné lásky, s jakou miluje sám sebe, tj. božským

Conchita Armida

požářem, kterým je Duch Svatý. S vizí této blaženosti nebes, kterou tvořím s Otcem Já sám, založil jsem na zemi svou Církev, aby se její děti, vtělené do jediného Syna, ve kterém se všichni blažení stávají s ním jedno, radovaly se z blaženosti Mého Otce a z příčiny tohoto štěstí, kterou jsem Já sám; přetvoření ve Mne, svou Hlavu, tvoří ono „Jedno“ se Mnou a dosahují svého věčného cíle.

Mohla by Moje nekonečná láska netoužit po spáse těch, kteří jsou Moji, abych sdílel s nimi toto nebe, odměnu Otce pro Boha-Člověka, aby se ztratili ve Mně, který jsem Boží blaženost?

Neměl bych za každou cenu usilovat, aby všichni lidé tvořili se Mnou jednu věc a byli také blažeností Mého Otce, který je vidí, že jsou jedno se Mnou?

Moje nekonečná láska nemůže snést, že se duše zatracují, že odmítají štěstí, které by mohly dávat Mému Otcovi, a nevytvářejí tak své vlastní věčné štěstí.

Proto křičím na své kněze a pozvedám svůj hlas s celou láskou a žádám duše, duše! Ať Mi dávají duše, abych nasýtil svou žízeň, jakou pohnu s vášní, kterou mám jako Bůh-Člověk. Horoucně toužím dávat v sobě duše Mému Otcovi, duše, které mu vzdávají slávu. Pasivita mnoha kněží, kteří žijí a spokojeně spí a nechávají zahynout duše, které by mohly být věčně blažené, je pro Mě bolestná.

Chci, aby si kněží uvědomili, kolik duší jde do záhuby, protože jsou málo horlivé, a o jakou slávu připravují Trojici. Nicméně je-li pravda, že Otec ve Mně miluje jen sebe sama, miluje Mě ve své božské mysli nejen jako Slovo,

ale jako slovo, které se stalo člověkem, a miluje člověka ve Mně očištěného a kněze pro jeho božský život ve Mně. On miluje to, co miluji Já: ve Mně vtělené lidstvo, jehož jsem Hlavou.

To je důvod, proč Můj Otec miluje člověka: pro Moje lidství „od věčnosti“ počaté v Něm samotném. A díky tomuto tajemství nebo svatě plodnosti Mého Otce ve vtěleném Slově má člověk ve své duši a svém těle božství.

Díky tomu, že jeho bytí je spojeno se Slovem, tj. díky samotnému božství Otce a Syna se člověk zbožšťuje.

Jen pro věčnou lásku plodnosti Mého Otce vůči Slovu, které se stalo tělem, miluje Otec ve Mně člověka, jen pro tuto nekonečnou lásku dal člověku svého Syna, Boha-Člověka, aby hřích neucínil jeho věčnou plodnost sterilní ve Mně, Bohu-Člověku a Člověku-Bohu.

A jestliže duše přicházejí do nebe, aby se radovaly ze stejné odměny, jakou Můj Otec připravil pro Mne jakožto Boha Vykupitele, přicházejí sem jen pro své přetvoření do Mne, pro své přetvoření a sjednocení se Slovem, které se stalo Člověkem.

Nebe je Bůh a odměna za vykopení vytryskla z plodnosti Otce vůči Synu. Je to oslava Otce skrze Boha-Člověka se všemi mystickými údy, které v určitém smyslu doplňují svatě lidství Boha-Člověka, jediného Syna Otce a jeho dvojí přirozenosti.

Pro tuto slávu Otce a pro toto štěstí duší a těl jsem založil svou Církev. Nuže, koho se týká tento ideál Trojice, jakým je spása duší ve Mně, ne-li kněží?

Neúnavně budu opakovat, potřebuji ve své Církvi svatě kněze, čisté a plně horoucí lásky, horlivosti a ohně Duchu Svatého (CC 56,355-367).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 255-259

Přeložil Iš-

PETR CTIHODNÝ – pokračování ze str. 2

zaměřenou tu na své záležitosti, tu na záležitosti druhých, a to nikoliv bez velkého zmatku v mé duši“ (Ep. 91, l. sl., s. 233). I když musel obezřetně vycházet s mocnými a vladaři, kteří obklopovali Cluny, podařilo se nicméně díky jeho smyslu pro přiměřenost, jeho velkorysosti a realismu zachovat neobyčejný klid. Mezi osobami, s nimiž přišel do styku, byl svatý Bernard z Clairvaux, s nímž udržoval vztah prohlubujícího se přátelství i přes rozdílnost povah a záměrů. Bernard ho charakterizoval slovy „významný člověk, který se zabývá významnými záležitostmi“ a choval k němu velkou úctu. (Ep. 147, ed. Scriptorium Claravallense, Milano 1986, VI/1, s. 658–660), zatímco Petr Ctihodný označil Bernarda za „maják Církve“ (Ep. 164, s. 396), „mocný a skvělý sloup mnišského řádu a celé Církve“ (Ep. 175, s. 418).

Starostlivý o všechny

S živým zájmem o Církev tvrdil Petr Ctihodný, že události křesťanského lidu mají být prožívány „v hloubi srdce“ všemi, kteří jsou zahrnuti „mezi údy Kristova těla“, ať už se nacházejí kdekoliv (tam.). Projevoval navíc péči a starostlivost také o ty, kteří byli mimo Církev, zvláště o židy a o muslimy: aby podpořil poznání těchto posledních, postaral se o překlad Koránu. K tomu poznamenává současný historik: „Uprostřed neústupnosti lidí středověku – a to i těch největších mezi nimi – obdivujeme vznešený příklad citlivosti, s jakou uplatňuje křesťanskou lásku“ (J. Leclercq, *Pietro il Venerabile*, Jaca Book, 1991, s. 189).

Ctítel Eucharistie a Matky Boží

Jinými aspekty křesťanského života, které mu byly drahé, byla láska k Eucharistii a úcta k Panně Marii. Zanechal nám

stránky o Nejsvětější svátosti, které představují „jedno z vrcholných děl eucharistické literatury všech dob“ (tam., s. 167), i o Matce Boží napsal osvěcené úvahy a rozjímal o ní vždy v těsné souvislosti s Ježíšem Vykupitelem a jeho dílem spásy. Postačí uvést tuto jeho inspirovanou chválu: „Bud' zdráva, požehnaná Panno, která jsi zahnila na útek zlořečení. Bud' zdráva, matko nejvyššího, nevěsto nejmírnějšího Beránka. Ty jsi porazila hada, rozdrtila jsi mu hlavu, když ho Bůh z tebe narozený zničil... Zářící hvězdo východu, která za-

háníš temnoty západu, Jitřenko, která předchází slunce, dni, který nezná noci... Pros za nás Boha, který se z tebe narodil, aby smazal náš hřích a po odpuštění nám udělil milost a slávu“ (Carmina, PL 189, 1018–1019).

Petr Ctihodný také pěstoval zálibu pro literární činnost a měl k ní nadání. Zaznamenával své úvahy a byl přesvědčen o důležitosti používat pero téměř jako pluh pro „zasévání semen Slova na papír“ (Ep. 20, s. 38). I když nebyl systematickým teologem, byl velkým badatelem Božích tajemství. Jeho teologie noří své kořeny do modlitby, zvláště liturgické, a mezi tajemství, která obzvláště miloval, patří promě-

nění, ve kterém je již předznačeno zmrtvýchvstání. Byl to právě on, kdo v Cluny zavedl tento svátek a složil zvláštní oficium, v němž se odráží charakteristická teologická zbožnost Petra a clunyského řádu, založená zcela na kontemplaci slavné tváře (gloriosa facies) Kristovy, ve které nacházel důvody horoucí radosti, jakou se vyznačoval jeho duch a která vyzářovala z klášterní liturgie.

Mnišský ideál jako vzor pro křesťany

Draží bratři a sestry, tento svatý mnich je jistě velkým příkladem mnišské svatosti, živé ze zdrojů benediktinské tradice. Ideál mnišského života podle něho spočívá v tom, že „vytrvale lneme ke Kristu“ (Ep. 53, l. sl., s. 161), v klauzurním životě, který se vyznačuje „mnišskou pokorou“ (tam.) a pracovitostí (Ep. 77, l. sl., s. 211), stejně jako atmosférou mlčenlivé kontemplace a vytrvalou Boží chválou. Prvním a nejdůležitějším zaměstnáním mnicha je podle Petra z Cluny slavnostní slavení božského officia – „nejúčtečnějšího nebeského díla“ (Statuta, I, 1026) – doprovázeného četbou, osobní meditací, modlitbou a pokáním rozvázně zachovávaným (srov. Ep. 20, l. sl., s. 40). Tím způsobem se utváří život celý prostoupený hlubokou láskou k Bohu a k druhým, láskou, která se projevuje otevřeností k bližním, v odpuštění a úsilí o pokoj. Na závěr bychom mohli říct, že tento životní styl spojený s každodenní prací, pro svatého Bernarda ideál mnicha, se týká také nás všech a může být ve značné míře stylem života pro křesťana, který se chce stát autentickým Kristovým učedníkem, vyznačujícím se právě tím, že k Němu lneme pokorou, pracovitostí a dovedností odpuštění a pokoje.

L'Osservatore Romano
15. října 2009
Mezitimulky redakce Světla
Překlad -lš-

NOBELOVA CENA JAKO POLITICKÝ TAH

To, co prezident Obama vykonal za devět měsíců svého úřadování, neposkytuje ani nejmenší důvod k udělení Nobelovy ceny. Není to poprvé, co výbor Nobelovy ceny za mír hraje „politickou hru“. Když dostal v roce 2002 cenu za mír Jimmy Carter, mělo to oslabit pozice W. Bushe. To se opakovalo v roce 2007, když byl navržen viceprezident Al Gore. Již tehdy obvinil tisk výbor NC ze stranickosti. Letošní cena má posunout Obamu ještě více doleva. Uvedl to Richard Land, předseda americké komise pro etiku a svobodu náboženství v baptistické církvi.

EUCHARISTICKÝ ZÁZRAK V POLSKU

V polské obci Sokółka v arcibiskupství Białystok upadla kněz při podávání svatého přijímání jedna hostie na zem. Pokud kněz takovou hostii ihned nepožije, má se hostie vložit do uzavřené nádoby naplněné vodou (vasculum) a vyčkat, až se hostie ve vodě zcela rozplyne, takže už nemá podstatu chleba. To kněz udělal. Když však po několika dnech nádobu otevřel, zjistil, že voda se zbarvila červeně. Vylil obsah nádoby na korporál, a když voda vsákla, zbyla na korporálu tkáň. Prozkoumali ji nezávisle na sobě dva odborníci v univerzitní nemocnici a dospěli k závěru, že se jedná o tkáň z lidského srdce, které prošlo smrtelným zápasem. Případ vyšetřovala zvláštní biskupská komise, která byla jmenována 30. dubna 2009, a dospěla k závěru, že tento případ potvrzuje nauku Církve o transsubstanciaci svátostných způsob. Akta o případu byla předána prostřednictvím apoštolské nunciatury do Vatikánu.

POVÁŽLIVÝ STAV KATOLICKÉ CÍRKVE V RAKOUSKU

Nejnovější průzkum v Rakousku potvrdil, že ještě nedávno „svaté“ Rakousko ztrácí svůj náboženský charakter. Většina rakouských katolíků patří do skupiny tzv. matrikových. Jen 13 % pokládá za významné modlitbu Otče náš a Desatero. Křest pokládá za významný jen 20 %. Posledních 15 let představuje dramatický pokles náboženského uvědomění v zemi, která si před 50 lety vymodlila osvobození z možné komunistické nadvlády.

Kath-net

posledním.) Přitom je to ze strany našeho nebeského Otce velký dar a milost, že nám nabízí možnost, abychom trpícím zesnulým prokazovali vzácnou službu lásky a pomáhali jim dosáhnout tolik touženého spočinutí v Bohu. Je to pro nás ovšem také otázka spravedlnosti. V místě očišťování je řada duší, které tam trpí na následky svých provinění, na kterých máme svým způsobem i my svůj podíl. Až se sami octneme na onom světě, budeme možná nadmíru překvapeni, kolik nedobrého jsme způsobili v duších druhých lidí, kolik je těch, které jsme pohoršili svým slovem, špatným příkladem, svým oděvem, kolik jsme jich svým jednáním uvedli do příležitosti k hříchu, kolik jsme jich tím nebo oním způsobem připravili o Boží milost a pomoc svým zanedbáním, nedůsledným plněním povinností stavu a povolání či schvalováním nebo zamlčením zlého. Co všechno mohou způsobit naše provinění proti rodičovským povinnostem, nedůslednost, lehkomyšlnost a nedbalost ve výchově, nedostatečné poučení a nezdravé tolerování chyb, špatných sklonů a obyčejů a tak podobně! Jsou to důsledky, které se mohou táhnout neblaze jako červená nit i několik generací. Svými slovy, skutky a opomenutím můžeme ublížit mnoha lidem, které ani neznáme a zde na zemi už nepoznáme. Proto je naší povinností již nyní také usilovně, kajícím a vytrvale napravovat, co jsme způsobili a co ještě způsobíme, a pomáhat všem těm známým i neznámým v jejich bolestném očištném procesu.

Naše modlitba za zemřelého není něco jako přemlouvání Pána, aby změnil svůj soud a udělil milost odsouzenému. Není to Bůh, kdo bez slitování posílá duše do očištných muk. Ve skutečnosti je tam neposílá jeho neúprosná spravedlnost, ale jeho nekonečná láska. Jak to? Nezdídky v nás přetrvávají zjedno-

dušené představy, jako by každý z nás měl někde tam nahoře dvě nádoby. V jedné se hromadí naše dobré skutky a ve druhé ty špatné. Až pak přijdeme před nebeskou bránu, anděl vloží obě nádoby na váhu a my pak půjdeme na tu stranu, kam jazýček váhy ukáže. Ten rozhodující soud však vynese nad sebou sama duše, jakmile předstoupí před tvář nejvyššího svatého a nejvyššího milujícího Otce.

K hlubšímu pochopení těchto skutečností nám k našemu překvapení významně pomáhají důvěrná sdělení, která světil sám Boží syn své služebnici Conchitě Armidě. Boží Syn nám v nich prozrazuje, čím bude naše nebeská blaženost: má svůj pramen a základ ve věčné blaženosti samotného nebeského Otce, neboť nám bude dopřáno účastnit se jeho nekonečné radosti, jakou se z nás raduje Bůh, když v nás nachází svou slávu. Jeho slávou je totiž to, když v nás spatřuje jedinou pravou hodnotu a krásu: sama sebe, když vidí, jak jsme „splynuli“ s jeho Synem, který je dokonalá podoba Otce a ve kterém má všechno své zalíbení. To je jediný důvod, pro který si nás Bůh stvořil: stvořil si nás pro sebe, aby se i z nás mohl radovat podobně, jako se od věčnosti raduje ze svého Syna. Jakmile však duše po smrti spatří Boha tváří v tvář a pozná do všech podrobností, kolik je toho, co tomu dosud brání, protože z vlastní viny neodpovídá jeho touze, jeho nekonečné lásce, jeho podobě, sama odchází s nevýslovnou bolestí do místa očišťování, šířaná horoucí láskou a touhou očištit se, aby dokonale čistá a krásná mohla konečně navěky spočinout spolu se Synem ve svém jediném a vytouženém cíli, v náruči svého Otce.

Jestliže nás naplňuje bolesti, když od nás odchází ten, koho jsme milovali, měli bychom si uvědomit, že bolestná touha po Bohu, kterou nyní prožívá náš drahý zesnulý, je nekoneč-

ně větší. To, co často vyjadřujeme slovy „Už to má za sebou!“, vůbec neodpovídá skutečnosti: má to všechno teprve před sebou, takže se s ním vlastně nemůžeme loučit, ale ještě důvěrněji spojit a prokazovat mu tu nejdůležitější službu lásky svými modlitbami a svými oběťmi. O tom, co kdo svému Pánu zůstává takto dlužen, nemáme vůbec představu a můžeme se v té věci velmi mýlit. Bohužel, z některých pohřebních obřadů odcházíme s dojmy, jako by mělo jít o oslavu zemřelého a nikoliv o potřebu naléhavých a vytrvalých proseb a obětí, aby byl co nejdříve uveden do Otcovy slávy. Tato naše povinnost je tím naléhavější, že ještě více než naši zemřelí čeká na tyto naše prosby za zesnulé sám nebeský Otec, protože nekonečně touží po tom, aby je mohl přijmout do své náruče. Právě úryvek z Conchitinych textů v tomto čísle Světla je vzácným poučením o této věci. Je to úchvatný pohled na společenství svatých z Boží perspektivy.

Všem, kterým se Conchitiny texty zdají příliš těžké, bychom rádi doporučili, aby se nenechali odradit, ale vytrvale je znovu četli a rozjímalí o nich. K vzácným plodům, které může čtenář získat touto četbou a rozjímáním, je důvěrné sblížení s nebeským Otcem. Ježíšova sdělení jsou úchvatným chvalozpěvem Syna na věčného Otce. Boží Syn se nám vyznává ze své lásky k Němu s horoucí touhou, aby nás uchvátil a strhl do víru této věčné, nekonečné lásky a vděčnosti. Slovo, které se v těchto textech snad nejčastěji opakuje, je „plodnost“. Proč na ně klade Ježíš takový důraz? Syn, který je od věčnosti zplozen z Otce, nám chce říct, že musíme překročit a správně pochopit suché slovo „stvoření“. Jde tu o něco mnohem většího. Plození je láska. Chce nám zdůraznit, že jestliže je Synem, „per quem omnia facta sunt“, pak za tímto

faktem musíme jasně vidět Otcovu lásku, ze které všechno vychází a do které se všechno vrací. Co vyšlo od Otce, patří Otci a musí se k němu vrátit tak čisté a svaté, jak to z jeho lůna vyšlo. Boží Syn v nás miluje Otcovo dílo, které je jakoby rozšířením a zmnožením Otcovy lásky k Synu. I kdybychom nebyli zhřešili, byl by se vtělil, aby si nás v sobě odvedl k Otci. Proto je Ježíš Alfa a Omega.

To, co nám skrze Conchitu sděluje, nejsou žádné abstraktní spekulace. Je to všechno nejvznesenější nahlédnutí do Božích tajemství takovým způsobem, abychom mohli nazírat, jaké to má pro nás a pro náš duchovní život bezprostřední praktické důsledky. Poznávat takto hlouběji Boha neznamena zamotávat se do stále větších a nedostupnějších složitostí, nýbrž naopak směřovat k jednoduchosti, jednotě a průzračnosti. „Okuste a vízte, jak dobrý je Pán.“

Velký žák svatého Tomáše Akvinského teolog M. M. Philipon o Conchitě Armidě prohlásil: „To, co Conchita napsala, je poklad celé Církve. Bůh si posloužil vdanou ženou, matkou devíti dětí, prostou laičkou, aby připomněl světu aktuálnost evangelia kříže a hluboký smysl základních křesťanských tajemství.“

Pán Ježíš této své „sekretářce“ řekl: „Piš, chci, abys psala..., piš, protože já to chci. Až nebudu chtít, i kdybys po tom toužila, nebudeš schopna to udělat.“ „Jestliže to, co napíšeš, je moje, bude to k mojí slávě. Jestliže to bude od ďábla, budeš upozorněna. Jestliže to bude tvoje, vysmějí se ti a ty si zasloužíš toto pokolení.“ „Ty jsi určena k posvěcení duší, zvláště duší kněží. Tvým působením mnozí zahoří láskou a utrpením... Uč milovat kříž skrze království Ducha Svatého.“ „Jednoho dne přijde plejáda svatých kněží, kteří zapálí svět ohněm kříže.“

Blažený, kdo se nebrání Ježíšovu pozvání!

-/š-

Pondělí 2. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (547): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Vzdělávání v Nigérii 7:00 Pod nebesy (5. díl) 7:50 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová 8:30 Čteme z křesťanských periodik 8:40 Noční univerzita: Charles Whitehead - Strachy v našem životě 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Druhé čtení 10:35 Na koberečku (71) 10:50 Muzejní noc 11:05 Elektronická kazatelna 11:30 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) 11:45 Bájčná show (6. díl): Vlk v převleku 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 III. absolventský koncert žáků Houslové akademie Václava Hudečka v Luhačovicích 2008 13:05 O slovanství - kardinál Tomáš Špidlík SJ 13:15 Rusko, můj dětský sen 13:45 Cesty za poznáním: Francie 14:35 Tajné dějiny kosmických projektů (1/4) 15:05 Jáchymovskí mukli 15:20 Dobrý muž ze Saratova 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si... 16:30 Druhé šance 17:00 NOEparáda (12. finále) [L] 17:25 Cesty za poznáním: Čína 18:15 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) 18:25 Vzdělávání v Nigérii 18:35 Bájčná show (8. díl): Liška a čáp 18:45 Pomoc potřebným v Nigérii 19:00 Světlo pro Evropu (6. díl) 19:25 O radosti 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova III. (9. díl) [P] 20:25 Cesty za poznáním: Thajsko 21:15 Na koberečku (71) 21:30 Pod nebesy (5. díl) 22:25 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Těžkosti v manželství 23:25 Octava dies (547): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 III. absolventský koncert žáků Houslové akademie Václava Hudečka v Luhačovicích 2008 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 3. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Charles Whitehead - Strachy v našem životě 7:30 Kulatý stůl na téma: Rekapitulace návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. 8:45 Dobrý muž ze Saratova 9:15 O slovanství - kardinál Tomáš Špidlík SJ 9:25 Druhé šance 10:00 Toleranční patent 10:20 Přejeme si... 10:40 Světlo pro Evropu (6. díl) 11:05 Na koberečku (71) 11:20 Noeland (5. díl) 11:45 Bájčná show (8. díl): Liška a čáp 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Bolívijská barokní hudba 13:05 Octava dies (547): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:35 Cesty za poznáním: Thajsko 14:25 Denní stacionář s dílnami pracovní terapie 14:35 Mexico pohledem dobrovolníka 15:15 O slovanství - kardinál Tomáš Špidlík SJ 15:25 Dobrý muž ze Saratova 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi (133): Josef Vlček (1. díl) 16:50 Pomoc potřebným v Nigérii 17:05 Matka Tereza 18:35 Bájčná show (8. díl): Liška a čáp 18:45 Harfa Noemova III. (9. díl) 19:05 Vzdělávání v Nigérii 19:15 Světlo pro Evropu (6. díl) 19:40 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Misijní magazín (25): Bl. Matka Tereza a Misionářky lásky 21:05 Zpravodajské Noeviny 21:15 Čteme z křesťanských periodik 21:25 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (11/16) [P] 21:50 Přejeme si... 22:10 Pro zdraví (27): Domov pro seniory 22:25 Modlitby se zpěvy Taizé 23:20 Tajné dějiny kosmických projektů (1/4) 23:50 Denní stacionář s dílnami pracovní terapie 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Bolívijská barokní hudba 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 4. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Druhé čtení 6:45 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (11/16) 7:10 Toleranční patent 7:30 Světlo pro Evropu (6. díl) 7:55 Mexico pohledem dobrovolníka 8:35 Na koberečku (71) 8:50 Vše pro mého krále a královnu 9:15 Čteme z křesťanských periodik 9:25 Tajné dějiny kosmických projektů (1/4) 10:00 Harfa Noemova III. (9. díl) 10:20 O slo-

vanství - kardinál Tomáš Špidlík SJ 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová 12:45 Cesty za poznáním: Thajsko 13:35 Noční univerzita: Charles Whitehead - Strachy v našem životě 14:50 Přejeme si... 15:10 Na koberečku (71) 15:25 Tajné dějiny kosmických projektů (1/4) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Toleranční patent 16:30 Dobrý muž ze Saratova 17:00 GOODwillBOY: Vox [P] 17:40 Vzdělávání v Nigérii 17:50 NOEparáda (12. finále) 18:15 Noeland (5. díl) 18:35 Bájčná show (7. díl): Kojot a mula 18:45 Vše pro mého krále a královnu 19:10 Octava dies (547): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Salesiáni na Kubě [P] 20:25 Přejeme si... 20:45 Pro zdraví (28): Emanuel 20:55 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová 21:35 Jáchymovskí mukli 21:50 Elektronická kazatelna 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Schnablem 0:50 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (11/16) 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 5. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pro vita mundi (133): Josef Vlček (1. díl) 6:55 Noční univerzita: Oběť v manželství. Touhy a iluze. - Dr. Josef Zeman 7:55 Bolívijská barokní hudba 8:55 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) 9:05 Přejeme si... 9:25 Druhé šance 10:00 Na koberečku (71) 10:15 Toleranční patent 10:35 Tajné dějiny kosmických projektů (1/4) 11:05 Jáchymovskí mukli 11:20 Pro zdraví (28): Emanuel 11:30 Mše svatá z baziliky sv. Petra v Římě za zemřelých kardinálů a biskupů [L] 12:45 Cesty za poznáním: Inari Lake, Strokur Geysir, Ha Long Bay 13:15 Octava dies (547): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:45 GOODwillBOY: Vox 14:25 NOEparáda (12. finále) 14:50 Mexico pohledem dobrovolníka 15:25 Dobrý muž ze Saratova 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Vzdělávání v Nigérii 16:25 Harfa Noemova III. (9. díl) 16:45 Cesty za poznáním: Thajsko 17:35 Pro vita mundi (133): Josef Vlček (1. díl) 18:15 Pro zdraví (28): Emanuel 18:25 Kameny staré země 18:35 Bájčná show (7. díl): Kojot a mula 18:45 Pod nebesy (5. díl) 19:35 Na koberečku (71) 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (14. díl) [P] 21:05 Exotická Kambodža [P] 21:30 Jáchymovskí mukli 21:45 Zpravodajské Noeviny 21:55 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (11/16) 22:25 Noční univerzita: Charles Whitehead - Strachy v našem životě 23:40 Toleranční patent 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová 0:50 Octava dies (547): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 6. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 GOODwillBOY: Vox 6:55 NOEparáda (12. finále) 7:20 Misijní magazín (25): Bl. Matka Tereza a Misionářky lásky 8:20 Mexico pohledem dobrovolníka 9:00 Druhé šance 9:30 Světlo pro Evropu (6. díl) 10:00 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová 10:40 Přejeme si... 11:00 Pro zdraví (28): Emanuel 11:10 Jáchymovskí mukli 11:25 Noeland (5. díl) 11:45 Bájčná show (7. díl): Kojot a mula 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Octava dies (547): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:35 Toleranční patent 12:55 Světlo pro Evropu (6. díl) 13:20 Salesiáni na Kubě 13:40 Kulatý stůl na téma: Rekapitulace návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. 14:55 Harfa Noemova III. (9. díl) 15:15 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi (133): Josef Vlček (1. díl) 16:50 Na koberečku (71) 17:05 Matka Tereza 18:35 O je-

CENAP - Centrum naděje a pomoci Brno ve Vodní 13 pořádá pravidelné interaktivní kurzy pro páry, které vstupují do manželství a chtějí prohloubit svůj vztah, pod názvem **MYSLÍME TO SPOLU VÁŽNĚ**. Setkání pomáhají uvědomit si, jaký smysl má manželství, co udělat, aby vzájemný vztah byl harmonický. Diskutuje se o významu lidské sexuality, o manželské lásce, o výchově dětí, o hospodaření s penězi či s časem. **Blíží informace a přihlášení na www.cenap.cz** nebo na tel. 543 331 471. Kurzy jsou financované z OP LZZ, pro účastníky jsou zdarma.

šitnosti 18:45 Exotická Kambodža 19:10 Salesiáni na Kubě 19:30 Čteme z křesťanských periodik 19:40 Pro zdraví (28): Emanuel 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl na téma: Ostrava město kultury [P] 21:35 Pomoc potřebným v Nigérii 21:50 Octava dies (547): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 Noční univerzita: Oběť v manželství. Touhy a iluze. - Dr. Josef Zeman 23:25 NOEparáda (12. finále) 23:50 Pro zdraví (25): Oftalmologia 0:00 H2Onews 0:10 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (11/16) 0:35 Jáchymovskí mukli 0:50 Přejeme si... 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 7. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Kulatý stůl na téma: Rekapitulace návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. 7:30 Na koberečku (71) 7:45 Kameny staré země 7:55 Čteme z křesťanských periodik 8:05 Noeland (5. díl) 8:25 Matka Tereza 10:00 GOODwillBOY: Vox 10:40 NOEparáda (12. finále) 11:05 Dáma a její studenti 11:15 Cesty za poznáním: Xumifushou Miao Chengde, Hagia Sophia, Lucca 11:45 O ješitnosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Bolívijská barokní hudba 13:05 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) 13:15 Exotická Kambodža 13:40 Zpravodajské Noeviny 13:50 Mexico pohledem dobrovolníka 14:30 Harfa Noemova III. (9. díl) 14:50 Cesty za poznáním: Thajsko 15:40 Trdlinky poosmé 16:00 H2Onews 16:10 Druhé šance 16:40 Misijní magazín (25): Bl. Matka Tereza a Misionářky lásky 17:40 Dobrý muž ze Saratova 18:10 Vše pro mého krále a královnu 18:35 O ješitnosti 18:45 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 Pro zdraví (28): Emanuel 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (17): Haig Utidjian 20:55 Hlubinami vesmíru s Petrem Kubalou 21:35 Druhé čtení 22:00 Toleranční patent 22:25 Noční univerzita: Jen pět chlebů - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. [P] 23:30 Harfa Noemova III. (9. díl) 23:50 Čteme z křesťanských periodik 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (14. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 8. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium 6:25 Druhé čtení 6:50 Čteme z křesťanských periodik 7:00 Misijní magazín (25): Bl. Matka Tereza a Misionářky lásky 8:00 Noční univerzita: Oběť v manželství. Touhy a iluze. - Dr. Josef Zeman 9:00 Cesta k andělům (17): Haig Utidjian 10:00 Farnost Monastur 10:10 Kameny staré země 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s pracovníky Proglasu a TV Noe [L] 11:35 Salesiáni na Kubě 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. 12:15 Čteme z křesťanských periodik 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 13:00 Přejeme si... 13:20 Noční univerzita: Jen pět chlebů - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 14:25 Cesta k andělům (17): Haig Utidjian 15:15 Hlubinami vesmíru s Petrem Kubalou 16:00 Světlo pro Evropu (6. díl) 16:30 Cesty za poznáním: Xumifushou Miao Chengde, Hagia Sophia, Lucca 17:00 Noeland (5. díl) 17:20 Malý princ 18:25 GOODwillBOY: Vox 19:05 NOEparáda (12. finále) 19:30 Toleranční patent 19:50 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (548): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) 20:45 Koncert naděje [P] 21:45 Jáchymovskí mukli 22:00 Toleranční patent 22:25 Noční univerzita: Oběť v manželství. Touhy a iluze. - Dr. Josef Zeman 23:25 Druhé čtení 23:50 Čteme z křesťanských periodik 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Toleranční patent 0:50 Farnost Monastur 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

VELKÁ POUŤ RODINY CÍRKVE K PRAŽSKÉMU JEZULÁTKU - Praha, kostel Panny Marie Vítězné (Malá Strana), sobota 14. 11. 2009 od 10.30 do 13.30 hodin.

Program pouťi: 10.30 – modlitba díky za Sv. otce Benedikta XVI. a jeho návštěvu u Malého Dítěte Ježíše 26. 9. 2009 • 11.00 – slavná pontifikální koncelebrovaná mše sv. (hlavní celebrant J. Ex. Mons. Dominik Duka OP, sídelní biskup královéhradecký) – při mši sv. promluva otce biskupa a katecheze pro děti v prostorách kláštera • 12.30 – „Návštív svého Kamaráda“ – pásmo písní, modliteb a svědeckvých dětí, mladých i rodin se společným odevzdáním Malému Dítěti Ježíši • zakončení chvalozpěvem Te Deum laudamus.

Spojení metrem a tramvají: Ze stanice metra *Malostranská* dvě stanice tramvají číslo 12, 20, 22 či 23 na zastávku *Hellichova* (3 min.). Zastávka tramvaje se nachází přímo před kostelem. Ze stanice metra *Národní třída* tři stanice tramvají číslo 22 či 23 na zastávku *Hellichova* (5 min.). Ze stanice metra *Anděl* čtyři stanice tramvají číslo 12 či 20 na zastávku *Hellichova* (6 min.). Od zastávky pěší chůzí 150 m po směru jízdy tramvaje.

Kontakt, informace: Biskupství královéhradecké Diecézní poutní centrum, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • mobil 731 598 752 • e-mail: poutnik@diecezhk.cz.

Charita Sváté rodiny Luhačovice bude pořádat **VÝSTAVU BETLÉMŮ** v předvánočním čase v **Galerii MěDK Elektra** a v **sále u kostela Sv. rodiny v Luhačovicích**. Zúčastnit se může každý, kdo chce vystavit své dílo. Vyzýváme tímto všechny děti a mladé, rodiče i prarodiče, školy, organizace, aby namalovali, vytvořili a zapůjčili svůj vyrobený betlém. **Betlémy s popiskou vašeho jména budeme přijímat do 23. 11. 2009** v Městském turistickém a informačním středisku LUHA-INFO, Masarykova 550. **Otevření výstavy se bude konat 2. 12. 2009.** Těšíme se na Vaše příspěvky i dobrou vůli podpořit tuto výstavu. S případnými dotazy **kontaktujte realizační tým:** Karel Adámek, koordinátor dobrovolníků CHSRL, tel. 577 132 355 nebo 737 012 235 • Gabriela Gergelová, Galerie MěDK Elektra, tel. 722 549 482.

MŠE SVATÉ V ŘÍMSKÉM RITU PODLE MISÁLU Z R. 1962 jsou slouženy v **kostele sv. Ignáce v Praze na Karlově náměstí** každé úterý v 16 hod. v dušičkové kapli kostela. • **MŠE SVATÉ V DOMINIKÁNSKÉM RITU** se konají každou středu v 8 hod. a každou neděli v 8.15 hod. v **kostele sv. Jiří v Praze v Husově ulici**.

Sestry premonstrátek ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou ve dnech 14.-15. 11. 2009 na duchovní obnovu s Janem M. Vianneyem II. „MŮJ BŮH ZÁŘÍ DO MÝCH TEMNOT“ – O SVÁTOSTI SMÍŘENÍ. Program začíná v sobotu v 10 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (S. Siarda L. Trochová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. **Cena: 480 Kč.** Z důvodu omezené kapacity je nutné **přihlásit se do 12. 11. 2009.** E-mail: info@premonstratky.cz • tel. 733 755 836.

Českomoravská Fatima Koclířov Vás zve na **I. MARIÁNSKOU SOBOTU 7. listopadu 2009 a celý víkend s komunitou sester Božho Milosrdenství.** Začátek již v pátek 6. 11. v 18.00 – mše svatá, večerní program komunity Božho Milosrdenství. **Sobota 7. 11.** – 8.00 radostný svatý růženec, program komunity sester Božho Milosrdenství • 10.00 žehnání nemocných • 10.30 mše svatá na úmysly poutníků (rezervace na recepci) • 13.00 modlitba slavných tajemství sv. růžence, požeňání novokněze v **kostele ČMFA** • 14.00 přednáška komunity sester Božho Milosrdenství v **kostele ČMFA**, opakování v 15.00 • 14.00 Rok kněží a pobožnost ke sv. Filoméně **ve farním kostele**, opakování v 15.00 – společné svědeckvých novokněze P. Jiřího Filipce a P. Pavla Dokládala • 16.30 modlitba sv. růžence (rezervace úmyslů v recepci ČM Fatima) • 17.00 hlavní koncelebrovaná mše svatá (hlavní celebrant P. Jiří Filipce, novokněz) • 18.30 večere • 20.00 modlitební večer vedený komunitou sester Božho Milosrdenství. **Během dne můžete využít:** příležitost ke svátosti smíření • katecheze pro děti v 15.00 hodin • prodejna Pastýř • nabídka domácí cukrárny a kavárny ve středisku ČMFA. **Neděle 8. 11.** – 8.30 modlitba sv. růžence • 9.00 mše svatá, farní kavárna • 10.30 zakončení duchovní obnovy, oběd. **Kontakt:** Českomoravská Fatima Koclířov, č. p. 132 • mobil: 731 598 752 • e-mail: fatima@iol.cz nebo recepcecmf@tiscali.cz • internet: www.cm-fatima.cz.

Upozorňujeme čtenáře Světla na rozhovor předsedy Matice cyrilometodějské Olomouc pana Josefa Vlčka na TV NOE. Jde o pořad **PRO VITA MUNDI**, který proběhne v sobotu 31. 10. 2009 ve 20.05 hodin a v neděli 1. 11. 2009 v 8.45 hodin a 14.25 hodin. Rozhovor se mimo jiné týká týdeníku Světlo i naší budovy.

Liturgická čtení

Neděle 1. 11. – slavnost Všechny svatých

1. čt.: Zj 7,2-4,9-14
Ž 24(23),1-2,3-4ab,5-6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

2. čt.: 1 Jan 3,1-3
Ev.: Mt 5,1-12a
Slovo na den: *Blahoslavení čistého srdce.*

Pondělí 2. 11. – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43-46
Ž 103(102),8+10,13-14,15-16,17-18
Odp.: Ž 37(36),39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

2. čt.: Řim 5,5-11
Ev.: Mt 5,1-12a
nebo jiná čtení z *Lekcionáře VI/2*
Slovo na den: *Oni budou vidět Boha.*

Úterý 3. 11. – nez. pam. sv. Martina de Porres

1. čt.: Řim 12,5-16a
Ž 131(130),1,2,3
Odp.: *Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!*
Ev.: Lk 14,15-24
Slovo na den: *Začali se vymlouvat.*

Středa 4. 11. – památka sv. Karla Boromejského

1. čt.: Řim 13,8-10
Ž 112(111),1-2,4-5,9
Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a přijímá. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 14,25-33
Slovo na den: *Má dost na dokončení stavby?*

Čtvrtek 5. 11. – ferie

1. čt.: Řim 14,7-12
Ž 27(26),1,4,13-14
Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)
Ev.: Lk 15,1-10
Slovo na den: *Pečlivě.*

Pátek 6. 11. – ferie

1. čt.: Řim 15,14-21
Ž 98(97),1,2-3ab,3cd-4
Odp.: srov. 2b (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
Ev.: Lk 16,1-8
Slovo na den: *Kolik jsi mému pánovi dlužen?*

Sobota 7. 11. – nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Řim 16,3-9,16,22-27
Ž 145(144),2-3,4-5,10-11
Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*)
Ev.: Lk 16,9-15
Slovo na den: *Získávejte si přátele.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

31. ŘÍJNA – 7. LISTOPADU 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 11.		PO 2. 11.		ÚT 3. 11.		ST 4. 11.		ČT 5. 11.		PÁ 6. 11.		SO 7. 11.			
Antífona	1573	1777	1785	2007	1060	1181	1722	1941	1091	1214	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	786	884	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	1573	1777	1582	1786	1061	1181	1723	1941	1091	1214	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1574	1778	1786	2008	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	813	914	1786	2008	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1574	1778	1789	2011	1065	1186	1724	1942	1095	1218	1111	1235	1668	1885		
Antífona k Zach. kantiku	1575	1779	1789	2012	1584	1788	1724	1943	1095	1218	1111	1235	1669	1886		
Prosby	1575	1779	1790	2012	1065	1186	1724	1943	1095	1219	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	1575	1780	1582	1787	1584	1789	1585	1790	1096	1219	1112	1236	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	792	890	1792	2014	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1576	1780	1792	2014	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	818	919	1792	2015	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1576	1780	1795	2017	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	1575	1780	1582	1787	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 31. 10.															
Hymnus	1577	1781	1577	1781	1583	1787	1071	1192	1727	1946	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1570	1773	1578	1782	1796	2019	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1570	1773	1578	1782	1797	2019	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1572	1776	1580	1784	1798	2021	1074	1195	1730	1949	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1584	1789	1731	1950	1105	1229	1121	1246	725	818
Prosby	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1074	1196	1731	1950	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	1575	1780	1575	1780	1582	1787	1584	1789	1585	1790	1106	1230	1122	1247	725	818
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1242	1379	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 31. 10. a všechny následující soboty do 19. 12. 2009 v době od 9 do 12 hodin.

NOVINKY

VIDĚNÍ OČISTCE

Ze slovenštiny přeložila Věra Všeticková

Meditace o očistci na základě soukromého zjevení autorovi textu, který si z příkazu duchovního vůdce přeje zůstat neznámý. Jde o jasnou a strážlivou zvěst, která byla napsána formou volných, chronologicky řazených listů. Pro snadnější pochopení však byly texty rozděleny na tři části: do první části je zařazeno vše, co se vztahuje k cíli soukromých zjevení a ke způsobu, jak s nimi zacházet; do druhé jsou zahrnuta systematicky uspořádaná poučení, která tvoří jakousi rozpravu o očistci; třetí a poslední část se věnuje zjevením duši v očistci. Předmluvu k původnímu vydání knihy napsal Henri Brincard, biskup v Puy en Velay.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 168 stran, 158 Kč

DÍKY, JEŽÍŠI!

Dr. Herbert Madinger • Z němčiny přeložil Ing. Pavel Nohel

Spolu s autorem knížky se čtenář může připojit k Ježíšově cestě od poslední večeře až k nanebevstoupení. H. Madinger zde ukazuje, jak se dostat ke zdroji síly. Když přijmeme do svého života evangelium, začneme v sobě cítit novou sílu. Je však potřeba z tohoto zdroje pít. Pak budeme moci v každé životní situaci říct: Díky, Ježíši!

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 112 stran, 109 Kč

KOLEDY A VÁNOČNÍ LITURGICKÉ ZPĚVY

Josef Sedoník

Sborník vánočních skladeb složený ze dvou celků. První oddíl, řazený abecedně, obsahuje zčásti úpravy, zčásti autorovo vlastní zhudebnění vánočních koledí a písní. Druhou část, sestavenou výhradně z vlastních kompozic, představují propria k slavnosti Narození Páně a vstupní antifona 2. neděle po Narození Páně. Skladby jsou komponovány zejména pro smíšený či ženský (dětský) sbor – místy prokládány sólovým zpěvem – s doprovodem varhan. Jednotlivé zpěvní hlasy jsou uloženy ve formátu PDF na CD nosiči, který je ke sborníku přiložen. Vyšlo s církevním schválením.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Váz., A4, 200 stran, 350 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

JERUZALÉMSKÉ MEDITACE

Józef Augustyn • Z polštiny přeložila Jindra Hubková

K napsání knihy inspiroval J. Augustyna několikaměsíční pobyt v Izraeli. Formou meditací a zamyšlení shrnuje dojmy ze svého několikaměsíčního pobytu v Izraeli, což pro něj byl čas bezprostředního setkání s kořeny křesťanství, čas objevování bohatství židovské víry a kultury, čas hlubšího porozumění evangelium i oživení lásky k Ježíši.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., 117x180 mm,

256 stran + 14 stran barevných fotografií, 239 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1